

ΕΝΦΡΩΝΗ

Αθήναι 18 Νοεμβρίου 1937
Έτος Α' - Αριθ. 13

2
ΔΡΑΧΜΑΙ

Περιεχόμενα :

Τοῦ κ. Τίμου Μωραΐτινη
Ο οὐρανὸς
Τοῦ συνεργάτου μας
Παληοῦ
Τὸ πρόδλημα
Τοῦ κ. Σωνίμ
Ο Ρώμος Φιλύρας καὶ τὰ νέα
του τραγούδια. (Μιά ἐπίσκε-
ψη στὸ Δρεμοκαίτειο).
Εὐθυμογραφικὰ διηγή-
ματα
1) Ταξείδια δωρεάν
2) Τὰ χιλιάρικα
3) Τὰ πορτραίτα.
Τοῦ κ. Μίνου Ἀνδρουλι-
δάκη
Λεβεντογέννα Κρήτη
Τοῦ κ. Σώτου Πετρά
Τὸ Κατινάκι καὶ ὁ Τζογές
Τοῦ κ. Σωτήρη Κουβᾶ
Ἡ ἀγάπη τῆς Ἀγνῆς
Γ. Σουρή
Δυὸ τραγούδια
Εἰρήνης Ντὲ Μοῦσσέρ
Τὸ πρῶτο γράμμα
Ἰωσήφ Πεῦρὲ
(Βραβεῖο Γκονκούρ)
Ἡ ἀπελπισμένη τῆς Ρόντα
Ντετέκτιβ Πῶλ Φιλλιέ
Ἐνα δράμα στὴν ταχεῖα 128
(Μετάφρασι κ. Γ. Βογια-
τζή)
Γιὰ τὶς Κυρίες
Πῶς θὰ κάμετε σιλουέττα (μὲ
εἰκόνες).
Ν. Τερζή
Ἀπομνημονεύματα ζώων
Κινηματογραφικὴ σελὶς
Θέατρο καὶ Κέντρα
Ἀφθονες στῆλες χιούμορ
ἀνεκδότων, περιέργων, τρα-
γουδιῶν κλπ.
Παιγνίδια πρωτότυπα
μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἓνα ἀ-
στυνομικόν.
Εἰκονογράφοι καὶ Σκίτσα
τοῦ κ. Μ. Κέτση

ΤΑ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ
ΤΟΥ
ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

Η ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΓΑΛΛΙΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑ **ΡΕΝΕ ΣΑΙΝ ΣΥΡ**
ΟΠΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ:
ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ
ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ «ΠΑΛΛΑΣ»
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6 - ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΠΩΛ ΦΙΛΛΙΕ **ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΤΑΧΕΙΑ 128**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τηδ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

— "Αν μπορείτε
μη γελάσετε —

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

"Ένας περίφημος μεταφράστης, ο οποίος δεν είχε πηγή στην ζωή του νεαρό, όταν έφθινε, έζησε να πηγή ένα μεγάλο ποτάμι νερό, λέγοντας: — "Όταν πεθάνει κανείς, πρέπει να συμφιλιώνεται με τους... εχθρούς του."

ΠΕΡΙΦΗΜΟ

"Ένα βράδυ, ένας μεθυμένος πήγε και κτύπησε την πόρτα του Νικητομαίμου.

— Πού είσαι; τον ρώτησε ο γυναικός της υπηρεσίας.

— Εγώ, απάντησε αυτός. "Έχω κοιμηθεί με τον Νικητομάιο... Έχω κοιμηθεί με τον Νικητομάιο... Έχω κοιμηθεί με τον Νικητομάιο..."

ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

— Κατηγορούμενος, λέει ο πρόεδρος, χτύπησε το μηνυτή με μια μπαστούνια γεμάτη... Δέν απάντησε ότι μπορούσε να τον σκοτώσει.

— Δέν απάντησε τίποτος φρόνος, κύριε Πρόεδρε, απάντησε ο μεθυμένος, λέει: — Γιατί;

— Γιατί ο Νικητομάιος έχει μέσα παλιό εκλεκτό κρασί του Μπουρντού... — Και έπειτα;

— Ναι... Το καλό κρασί του Μπουρντού δεν κάνει ποτέ κακό!

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΕΝΑ

Διάλογος μεταξύ μεθυμένων τών:

— Τι κάνεις εκεί; — Ψάχνω... — Τι ψάχνεις; — Κάτι να βρω... — Έγινες τίποτος; — Ναι... — Και ποτέ το έχωσει; — Έχει πάει στη γυναική... — Τότε γιατί ψάχνεις εδώ; — Γιατί εδώ έχει περισσότερο φρόν...

ΓΑΛΙΔΑΙΟΣ

Δύο μεθυμένοι μπρός στην "Αναθήκη, στέκονται έμπρός σ' ένα γαλάμι.

— Είναι ο Γαλιδαίος, λέει ο ένας. — Ο Γαλιδαίος; ποιος ο άλλος; — Και τι είναι; — Είναι αυτός που ανέκαθεν ότι η Γη γίνεται... — "Όσο λοιπόν ήταν... συνάδελφός μας κι αυτός;... Πρέπει να πιστώμε ένα ποτήρι στην... ύμνηα του..."

ΑΠΕΧΘΕΙΑ

Μια κυρία προσέφερε μια μέρα σε κάποιον κρασοπατέρα ένα τσιγάρο από ώριμα σταφύλια.

— Συγγνώμη, κυρία μου, της είπα εκείνος. Μά δεν πίνω, ξέρετε, το κρασί μέσα σε φρούκας σαν το καβούκι...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

"Ήταν μεσάνυχτα πλέον. Σ' ένα τραπέζι, πίνοντες γενναία, εκάθοντο δυο πελάτες κα μιλώντας μεγαλόφωνα.

— Μπα, μεσάνυχτα—είπε—πρέπει να πηγαίνω... — Πού πάς; ρώτησε ο άλλος.

— Κοιτά στην Μητρόπολη... — Μπα; Κι' εγώ εκεί καθόμαι. Θά σε πάω μέχρις εκεί.

— Δηλαδή εγώ ακριβώς καθόμαι δίδοις "Ελισκοπής... — Ακριβώς κι' εγώ στον ίδιο δρόμο.

— Ακριβώς... — Για φαντάσου!... στο ίδιο σπίτι και εγώ.

— Στο τέταρτο πάτωμα... — Κι' εγώ στο ίδιο! ποιά πόρτα;

— Την δεύτερη δεξιά... — Κοιτάξτε; — Καθόλου.

— Μά κοιτάξτε φίλε μου. Γιατί εκεί καθόμαι εγώ.

— Πού λέγεται; — Σαμπέρος; — Κι' εγώ το ίδιο... — Λες ψέματα.

— Έγώ λέω ψέματα ή σβ. Σαμπέρος που κάθεται στο δρόμο "Επιστολής αριθμός 8, τέταρτο πάτωμα, δεύτερη πόρτα δεξιά, είμαι εγώ.

— Όχι, είμαι εγώ. Σηκώνονται τότε επάνω και αρπάττονται στα χέρια. "Έτρεξαν και τους χρώσαν και έπειτα τους εβγάλαν έξω.

— Κάθε βράδυ η ίδια ιστορία... — Τι έννοιας; ηρώτησε ένας πελάτης.

— Τους ξέρο. Και οι δύο έχουν δικαίωμα! Είπε πατέρας και γυιός, άμα μεθύσουν ο ένας δεν γνωρίζουν τον άλλον.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΑ ΧΙΛΙΑΡΙΚΑ...

...ΠΟΥ ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΠΛΑΣΤΑ

"Ήταν η εποχή που η μικρά λουτρόπολις έπλημμυριζε από ξένους. Ανθρώποι διαφόρων φυλών και χρωμάτων είχαν συγκεντρωθεί εκεί, άλλοι για θεραπεία και άλλοι για αναψυχή. Κάθε πρωί τα λουτρά τραβούσαν δλον αυτόν τον κόσμο, ενώ το βράδυ, στο Καζίνο, ήταν κατόρθωμα να βρη κανείς μια θεούλα γύρω στο τραπέζι του μαπακαριού.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

Το παιγνίδι ήταν δυνατό γιατί οι ξένοι, ιδίως οι Αιγύπτιοι, πετούσαν τα χρήματα θέσι του μαπακέρη εκάστοτε ξένος ρωμαιοέξ κύριος, μεσκόπος σαν απόστατος αξιωματούχος.

— "Αλλως τε, όπως ξέρετε, το γινάτι βγαίνει ματι. Ο νέος ήταν δλος νεύρα. Σας παρακαλώ κύριοι να μ' άρνηστε ήσυχον. Κυττάτε τη δουλειά σας.

— Κάνετε το παιγνίδι σας! έπεριβή ο γκρουπιέρης.

— Ο νέος έβριζε μια ματιά στα χρήματα της μπάντας. — "Όκτω χιλιάδες, απήντησε ο γκρουπιέρης.

— Ταμπλά αλά μαϊν! Και συγγνώμη έβγαλε ένα δέμα χαρτονομίσματα από την τσέπη του. Τα χαρτιά μοιραστήκαν και ο νέος έλαχε.

— "Αρκετά για άποψη! ψιθύρισε και σηκώθηκε.

— "Όπως έπιθυμείτε, απήντησε ο μαπακέρης ευγενέστατος. Και έχετε υπ' όψει σας ότι είμαι πάντοτε στην διάθεσή σας για την ρεβάν.

Την άλλη μέρα το πρωί, στάς όκτω, ένας γρηναίος κύριος, με κάτοστηρη γενειάδα, ζητούσε να ιδη τον κύριο Νταμόπουλο, τον χθεσινό μαπακέρη του Καζίνο.

Δέν είχε ακόμη σηκωθεί από το κρεβάτι και η έπισκεπτική αυτή του φάνηκε πολύ περιεργή.

— Κύριε, του λέγει ο γρηναίος έπισκεπτής, σας ζητώ συγγνώμη που σας άνησυχώ τέτοιον ώρα. Αλλά με άναγκάζει ένα λυπηρό καθήκον και έπικολούμαι όλην σας την έπιεικεια.

— Σας άκούω κύριε! — Θά κάμω έκκλησιν στην καλωσύνην σας και στα όσα τέμνη σας αίσθημα.

— Τι τά θέλετε; — Θά σας εξήγησω. Χθές βράδυ παίζατε μαπακαρί με κάποιον νέον.

— Έπαικα με πολλούς, — Ένας εξ αυτών είνε φίλος μου. Έχασε είκοσι χιλιάδες.

— Πράγματι, αλλά πλήρωσε. — Ο γέρος άναστένει.

— Αυτό το παιδί είνε το άσος της οικογενείας μας. Το χαρτοπαίγνιον τον έχει καταστρέψει. Σας έδωσε, κύριε, είκοσι χιλιάδες εις χιλιάρικα.

— Ακριβώς. — "Ε λοιπόν! αυτά τα χιλιάρα είνε πλαστά, κύριε. Σας έφερα είκοσι καλά, για να σας τά αλλάξω, και θα σας παρακαλέσω γονυπετή να κρατήσετε το μυστικό. Έάν τώ έμάνθαναν η μητέρα του και η άδελφή του θα πέθαιναν από ντροπή.

— Πλαστά; Πώς πλαστά; — Αφού τά πήρα και εύθεις από την Τράπεζαν.

— Ο πατέρας σας μου τά άλλαξε σήμερα το πρωί.

— "Α! κύριε Νταμόπουλε, σας ήπάτησαν. Έχετε τά χαρτονομίσματα που πήρατε εις άντάλλαγμα;

— Νάτα! — "Ού! Ι μά αυτά φαίνονται από μακριά πώς είνε κάλπιμα!

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Ο κύριος Νταμόπουλος έμεινε άναυδος για λίγες στιγμές.

Συνήλθε όμως γρήγορα από την έκκλησή του.

— Πολύ καλά κύριε. Σας δίδω τον λόγο μου ότι δέν θά μιλήσω. Πιστευσάτέ με, λυπήθηκα πολύ.

Το βράδυ, ο κ. Νταμόπουλος έζανήτησε στο Καζίνο, όπου ο νέος παίκτης της προτερίας τον περιέμενε.

— "Α! Κύριε Νταμόπουλε, θά παίξωμε άπόψε την ρεβάν.

— "Οχι κύριε, δέν θά παίξωμε.

— Πώς; Καλά γδές μου δώσατε τον λόγον σας.

— Αλλά σήμερα δέν παίζω μαζί σας.

— Για ποίον λόγο; — Τολμάτε να μ' έρωτάτε;!

— Σας παρακαλώ κύριε Νταμόπουλε, δέν μπορείτε ή δέν θέλετε να παίξετε μαζί μου;

— Δέν θέλω!

— Αυτό με προσβάλλει. Θέλω να μου εξηγήσετε...

— Το θράσος σας είνε πρωτοφανές.

— Δέν σας καταλαβαίνω.

— Σήμερα το πρωί έδωσα τον λόγο μου στον πατέρα σας ότι δέν θά όμιλήσω.

— Ο πατέρας μου δέν είνε εδώ!

— Και έν τούτοις τον είδα σήμερα το πρωί.

— Είνε άδύνατον. Τέλος πάντων, τί έχετε να μου προσάψετε;

Ο κ. Νταμόπουλος χαμήλωσε τον τόνον της φωνής του για να μην άκούσουν οι άλλοι.

Θέλετε να έπαναλάβω, κύριε, τον λόγον μου; — Είνε άδύνατον, όσον καιρό είστε άπώντες.

— Είπατε με πολλούς, — Ένας εξ αυτών είνε φίλος μου. Έχασε είκοσι χιλιάδες.

— Πράγματι, αλλά πλήρωσε. — Ο γέρος άναστένει.

— Αυτό το παιδί είνε το άσος της οικογενείας μας. Το χαρτοπαίγνιον τον έχει καταστρέψει. Σας έδωσε, κύριε, είκοσι χιλιάδες εις χιλιάρικα.

— Ακριβώς. — "Ε λοιπόν! αυτά τα χιλιάρα είνε πλαστά, κύριε. Σας έφερα είκοσι καλά, για να σας τά αλλάξω, και θα σας παρακαλέσω γονυπετή να κρατήσετε το μυστικό. Έάν τώ έμάνθαναν η μητέρα του και η άδελφή του θα πέθαιναν από ντροπή.

— Πλαστά; Πώς πλαστά; — Αφού τά πήρα και εύθεις από την Τράπεζαν.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Πολλά
και διάφορα

ΤΟ ΡΑΣΟ

Ο βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος Β', όταν έκαίρισε μέρος της Πολωνίας, έστέφισε τον Πόλων έπίσκοπον, δούκα του Έμερβόν, μέγαλον μέρους των εισοδημάτων του. Όταν ο κληρικός αυτός έπης στο Πότσδαμ να χαιρετήση τον κατ'ακρίβη, ο Φρειδερίκος του είπε:

— Είμαι άδύνατον να μ' άναπαύω, ύστερα από αυτό που σας έβανα.

— Δέν θά λησμονήσω ποτέ, απήντησε ο έπίσκοπος, τον σεβασμόν που άφείλω στον βασιλέα μου, άν και μου πήρε τά κτήριά μου.

— Έν τούταιη περιπτώσει, είπε ο Φρειδερίκος, άφού είστε φίλος μου, βασίλειοι στην συμπάθεια σας, και έλπίζω, άν ο Άγιος Πέτρος άνηθή να μ' άφήση να μω στον Παράδεισον, ότι θά έχετε την καλοσύνη να με σκεπασάτε με τό εσος σας, για να μω κρυφά.

— Τότε θά χρεωσθώ. Μεγαλειότηα, απήντησε ο έπίσκοπος, να μου δώσετε ένα άλλο εσος, γιατί αυτό που φορώ μου τό εκόμισε πολύ, ώστε δέν μπορεί να κρύψη πλέον κανενός είδους λαθροπόρο.

— "Α! Κύριε Νταμόπουλε, θά παίξωμε άπόψε την ρεβάν.

— "Οχι κύριε, δέν θά παίξωμε.

— Πώς; Καλά γδές μου δώσατε τον λόγον σας.

— Αλλά σήμερα δέν παίζω μαζί σας.

— Για ποίον λόγο; — Τολμάτε να μ' έρωτάτε;!

— Σας παρακαλώ κύριε Νταμόπουλε, δέν μπορείτε ή δέν θέλετε να παίξετε μαζί μου;

— Δέν θέλω!

— Αυτό με προσβάλλει. Θέλω να μου εξηγήσετε...

— Το θράσος σας είνε πρωτοφανές.

— Δέν σας καταλαβαίνω.

— Σήμερα το πρωί έδωσα τον λόγο μου στον πατέρα σας ότι δέν θά όμιλήσω.

— Ο πατέρας μου δέν είνε εδώ!

— Και έν τούτοις τον είδα σήμερα το πρωί.

— Είνε άδύνατον. Τέλος πάντων, τί έχετε να μου προσάψετε;

Ο κ. Νταμόπουλος χαμήλωσε τον τόνον της φωνής του για να μην άκούσουν οι άλλοι.

Θέλετε να έπαναλάβω, κύριε, τον λόγον μου; — Είνε άδύνατον, όσον καιρό είστε άπώντες.

— Είπατε με πολλούς, — Ένας εξ αυτών είνε φίλος μου. Έχασε είκοσι χιλιάδες.

— Πράγματι, αλλά πλήρωσε. — Ο γέρος άναστένει.

— Αυτό το παιδί είνε το άσος της οικογενείας μας. Το χαρτοπαίγνιον τον έχει καταστρέψει. Σας έδωσε, κύριε, είκοσι χιλιάδες εις χιλιάρικα.

— Ακριβώς. — "Ε λοιπόν! αυτά τα χιλιάρα είνε πλαστά, κύριε. Σας έφερα είκοσι καλά, για να σας τά αλλάξω, και θα σας παρακαλέσω γονυπετή να κρατήσετε το μυστικό. Έάν τώ έμάνθαναν η μητέρα του και η άδελφή του θα πέθαιναν από ντροπή.

— Πλαστά; Πώς πλαστά; — Αφού τά πήρα και εύθεις από την Τράπεζαν.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

ΔΙΑΚΤΙΚΩΤΑΤΟ

"Όταν ο αυτοκράτορ της Ιαπωνίας Κάρολος έλινε άναφύσει από ένάτατην πόδαρα, περιπατούσε τόσο παραξένα, ώστε μια μέρα που ο κόμης Βοϊν τον συνόδευε στον περίπατό του, δέν μπόρεσε να κρατήσει τά γέλια του.

— Τι έχετε να γελάτε έτσι; τον ρώτησε ο αυτοκράτορ.

— Μεγαλειότηα, βλέποντας τά άσταθή βήματα της Μεγαλειότητός σας, έννοια ότι βλέπω την αυτοκρατορία να κλονίζεται όπως ο κύριος της, τότε επάνω στο ένα πόδι και πότε στο άλλο.

— Πρόσεξε να μην κάνεις άλλους τέτοιους σκέψες, του είπε ο Κάρολος απάντησε, και μάθε ότι ένα κρέας δέν τό διενθύνουν τό πόδια, αλλά τό κερνάει.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Μια συγγενής του Δουμά υιού είχε την μανία να ντύνεται με διαφανή ρούχα, σε έσση που ούτε τα κρύφα φρονιάκια δέν έπερνούσαν και ο Δουμάς ήταν στενοχωρημένος γιατί η έξοδα του άποτέλεσε σπάνια δολάρια στην καλή κοινωνία των Παρισίων.

Μια ήμερα που η κυρία αυτή ήταν περικειμένη εις ένα γυναιμα, ένας ληστής έβρεξε και της παρέδωσε μιστόν σε όλην μια κατελίσια, έπάνω στην όποια ήταν γραμμένη ο λέξις: "Η κοινότητα της ήμερας."

Ανοιξαν την κατελίσια και βρήκαν μέσα... ένα φύλλο συκής, με την κάρτα του Δουμά.

ΠΑΝΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' χροστούσε τον παπικό θρόνον εις τον καθολικό Κάρολο Βορμπίος, ο όποιος άπαύτως άνευρηγόνη άγιος. Αλλά ο Γρηγόριος ΙΓ' δέν διεκρίνον για την φρονιμιά του και ο άγιος Καρδινάλιος Βορμπίος έπαρηγορήθη λίγον κατό μετά την έκκληση, μερικές παρεκτιμήσεις του κακού νεανιού.

"Αν ήξερα αυτές τις κακές συνήθειές σου, είπα μια μέρα στον Γρηγόριο, δέν θά σ' έβριζα ποτέ.

— Κάρολε, μένε ήσυχος, του άπάντησε ο Γρηγόριος. Τό Άγιον Πνεύμα τό ήξερε όλα, όταν σε φωτίσε να μ' έψήφισες.

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

Ο άσος της γρηναίας πατέρας του Λόδου Άνδρέα, έπειδή είχε ανάγκη από χρήματα, έέστησε δανεικά από τον γιό του. Και έπειδή ο Λόδους δέν τό έδωσε, νοίκιασε άμέσως ένα μικρό μαγαζάκι άπάνταρη από την πόρτα του μεγάρου του γιού του και έκρεμασε μια έπιγραφή που έγραφε με μεγάλα γράμματα: "Παπύσια και μιστές για μάλλωμα."

Και ο μαπακέρης άπάνταρη, με δίχως διαθήκη, και τό παιδί του έβριζαν να θρονη χαρζόμικα. Αλλά δέν ήσαν τίποτος, παρά χαρτιά γραμμένα, έμμετρες μολύβες, μια μάλλικη δαχτυλίδι, να ένα σπαρτό, καθός αυτόν, που έδωσε σ' έμένα ο κύριος φουσουκιοπατρός για δόξα και τιμή.

Και τό παιδί μεγαλόφωνος σιγά σιγά κι' έκείνα κι' έννοιας του Έλληνας, τον κόσμο, την Άθήνα με είδαν πως κοπάνιζαν καθυποδυστόν άέρα και τότε πιά έννοιας, πουν είχανε πατέρα, που δέν τό κερνάει τον γεμάτο από πίστουρα, και περσαν αυτό καλό και μες πολύ καλύτερα.

Θέλετε κι' έπιθυμούν, παιδιά μου, να σας πώ; Λαμπύρια που σας γέννησαν, γιατί σας άναπαύ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προστεθί ότι ο σεβαστός πρεσβύτες δέν έζαναφάνηκε πούθενά. Χ.

Είνε περιττόν να προσ

ΕΞΥΠΝΑ

καί κουτά

ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΚΕΙΝΗ.—Τι ώρα φέε—τρώει
αυτό, ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μα καμένη δεν είνε
φέε—τρώει, είνε η φρούτα Συμ-
φωτία του Μπαρβάνη!

ΕΚΕΙΝΗ.—Πήσαν, αλλά είνε ώ-
ροισ...σάν ένα φρέε—τρώει.

ΔΕΝ ΕΙΝΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.—Διαβάσατε τον
νέο τόμο των ποιημάτων μου:
Η ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΣΙΑ ΝΕΑ.—'Οχι
ακόμα. Χθές δρόμο πήρα να το δια-
βάσω, μα δεν μπόρεσα γιατί είχα...

ΣΤΟ ΧΟΡΟ

—Γιαννίση, ξέρεις δεν πρέπει να
μηνά να σε δει να παίζεις!

—Μα δεν σάς φίλο δεσποινίς!...

—Μα ξέρε, μα...λέγου δηλαδή...
έν περιπτώσεις...

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ.—Για πέ μου συ
μπαρά να σου δώσει ο άνθρωπος!

ΜΑΘΗΤΗΣ.—'Από τα μάτια κύ-
ριε.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ.—'Από που γράει:
ΜΑΘΗΤΗΣ.—'Από το στόμα.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ.—Κι' από που μυρί-
ζει;

ΜΑΘΗΤΗΣ.—'Από τα ποδιάρια.

ΟΤΑΝ ΜΙΛΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

—'Ενας μεθυμένος, κατηγορούμε-
νος επί διατάξει της κοινής ηγού-
χιας, οδηγείται στο Αιμόθυμο.

—Ποι' αβύσσος! ποτέ ο πρόεδρος...

—Μαζί με τον αδελφό μου, α-
παντά ο μεθύσιος.

—Κι' ο αδελφός σου ποιά κλέ-
πτει;

—Μαζί με μένα.

—Μα ποιά κλέψατε και οι δύο
σας;

—... Μαζί!.....

Ανέκδοτα

—'Ενός Ζακυνθινού

—'Από τα χέρια κάποιου Ζακυνθι-
νού που πήγαινε να φωνάξει έναν
ενα τάλλιο. Ήταν βράδυ και ο
Ζακυνθινός άνοιγε ένα σπίτι κι' έ-
φωγε να το βρή. Τού χάσαν όμως...

—'Αγία, βόρεια με, είτε τότε, και
θα σ' άναβω ένα δεκάριον κερι.

—'Ανάβει δεύτερο σπίτι, τίποτε δ-
μως.

—'Αγία, βόρεια με, συνεχίζει ο
καλός ηγεμόνας, και θα σ' άναβω
μιας δεκάρας κερι.

—'Ο Άγιος έκανε τον κορυφή και
ο Ζακυνθινός έφανε χωρίς αποτέ-
λεσμα. Είδε μ' άποσις ότι έλα-
τάνε, που δεν έκανε τίποτε, και υποσέ-
θηκε στον Άγιο, ότι αν βρή το τά-
λλιο του θα το μοιράσσει.

—Σκόβει τότε και αναμνάει, και
να ποιά το θέλει! 'Ο Άγιος δό-
θηκε αυτή η ώρα στον Ζακυνθι-
νό, γνοίσει πως το μέρος του
Άγιου, και άκοντας μια χαρακτι-
ριστική χειρονομία, του φωνάζει:

—'Ορε, πλεονέγης!

—Του κ. Νιρβάνα

Είνα γνοιστό, ότι ο αγαπητός συ-
ντάκτης κ. Νιρβάνας έχει πολλούς
θεματούς. Μεταξύ αυτών συμπε-
ριλαμβάνει και μια Γαλλίδα γνο-
ιερνάδα, που συχνά με τα παιδιά
που συνόδευε περνούσε από το γρα-
φείο του για να τον συνηγάη για το
«χθεσινό υπέροχο χρονογράφημά
του». Και κάθε φορά έλεγε στα παι-
διά:

—Σε μεσίε Νιρβάνα, λέ γνοίαν
εναίδη, ε' άναμναίνε! (Είνα δ κ.
Νιρβάνας ο μεγάλος συγγραφέας και
αυτομηνιός).

Και η ιστορία αυτή επαναλαμβά-
νεται συχνά, χωρίς να γνοισθεί αν ο
σεβαστός χρονογράφος έλασε κάπο-
τη την υπομονή του, για να την
στείλ η μαζί με τα κοινοσηλεύα της
από και πού ήθε...

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Μιά μέρα κάποιος ματαίωστος νέ-
ος καυτηγία στον Άρσενικο, κι' έ-
λεγε ότι είχε διαβάσει πολλά συγ-
γραμμάτα.

—'Υγιής—άποκρίθηκε ο φιλόσο-
φος—δεν είνε έκείνος που τρώει
πολύ, αλλά έκείνος που γνοισθεί κα-
λά και δεν παθαίνει από βαρυστο-
μαγιά!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ο ΦΡΑΝΣ ΧΑΛΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΝ ΝΤΥΚ

—'Ο «Χρυσός Λέων» ή ξε-
κουμένη ταβέρνα του 'Αμ-
στερνταμ, ήται όπως πάντα
γεμάτη κόσμο έκείνο το φθι-
νοπωρινό απόγευμα.

Στη μέση αίθουσής διε-
ξήγεται αγών ευδοσιασας, μέ-
γιστος όλων των εποχών, μέ-
γιστος όλων των εποχών, μέ-
γιστος όλων των εποχών...

—'Οπως βλέπετε λοιπόν δεν
διαθέτω παρά λίγους ώρες.
Μου έπινσαν πολύ την τέ-
χνην σας και την ταχύτητα ή-
τις διακρίνει τας έκτελέσεις
σας. Θα σάς ήτο δυνατόν να
έτοιμάσατε το πορτραίτο μου
έως τὸ βράδυ;

—Καθ' όλην την διάρκεια της
ομιλίας του ξένου, ο Φράντς
τον κούταζε καλά στο πρόσω-
πο. 'Όταν τελείωσε, γύρισε
προς τὰ δεξιό του, τὸν έδειξε
ένα κέσκιμα και τὸν εἶπε σο-
βαρά:

—Καθίστη έκεί.

—'Υστερα πήγε πίσω από τὸν
πάγκο της ταβέρνας, έβγαλε
τὰ πινέλλα του, τις μπόγιες
του και τὸ τελλάρο του. 'Ε-
τοιμάστηκε με όλη του την ή-
συχία και ύστερα, στρεφόμε-
νος πρὸς τὸν ξένον, κρούσε:

—Τί ώραν έχεις;

—Στάς έπτά θάχετε τὸ πορ-
τραίτο σας.

Και ο Φράντς άρχισε να δου-
λεύει πυρετωδώς.

Και είχαν περάσει δυό ώ-
ρες και τὸ πορτραίτο ήταν έ-
τοιμο.

—'Ορίστε νὰ τὸ δῆτε, ψηθί-
στε ο μάστορ—Φράντς.

Ο ξένος πλησίασε και εξέ-
τασε με προσοχή τὸ έργο.

—'Ηταν πραγματικώς αξιοθαύ-
μαστο.

—Και δεν σάς γέλασαν ευ-
γενέστατος. 'Ο μάστορ—Φράντς
είνε ένας από τούς πιο κλάους
μου πελάτες. Είνε μάλλον έ-
ξυμνητός και στην τέχνη και διε-
ξάγει αγώνες ευδοσιασας με
τὸν κύρ Όλαν, τὸν σιδηρουργό.

Ο ξένος έδειξε πως ευχαρι-
στήθηκε από την λεπτομερεία
αυτή.

—Πηγαίνετε σας παρακαλώ
να τὸν πῆτε ότι θα επεθύμουν
να τὸν δω.

—'Αδυνατον, ευγενέστατε!

—Γιατί;

—Διότι όταν ο μάστορ—
Φράντς πίνει μύρα, δεν επι-
τρέπει σε κανένα να τὸν διακοψή.

—'Εκείνη την στιγμή
φωνές δυνατές ακού-
στηκαν από την αί-
θουσα.

—Μπράβο Φράντς,
Ζήτω τὸ Φράντς.

Ο ταβερνιέρης χα-
μογέλασε. 'Ο ξένος
τὸν κούταζε περιεργά.

—Τί τρέχει;

—Τίποτε! 'Ο Μάστορ
—Φράντς κερδίζει στο
αγώνισμα. Τώρα μπο-
ρά να τὸν μεταδώσω
την επιθυμία σας να
τὸν ιδῆτε.

Μετά λίγα λεπτά ο
Φράντς Χάλς φάνηκε
κατευθυνόμενος χω-
ρίς καμμία διάθεση,
πρὸς τὸν άγνωστον
ξένον.

—Τί με θέλετε; τὸν
ρώτησε κάπως άπότο-
μα.

—'Ο ξένος σηκώθηκε
έρθως έβγαλε τὸ
καπέλλο του και άπε-
κρίθη:

—Διδάσκαλε, ιδού
περὶ τίνος πρόκειται. Μά
με έπεφόρτισαν με κά
ποια άποστολή,εις τὴν

ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

Γιατί;

Γιατί παραδείγματός χάριν να
λέμε:

Πιάνο και όχι...Αφίνο;
Μετοχή και όχι...με το Βήτα;
Ταχίνα και όχι...Βραβώνη;

—'Απαρξή και όχι...Ασπίνη;
Μαυολογία και όχι Μαυολογία;
Σελήνη και όχι...Σελήνη;
Παραβάει και όχι...Παραδύσσει;

Καταβάλλει και όχι...Ασπιδόδοξη;
'Εθνική Τράπεζα και όχι... 'Εθνι-
(ση καφέλα;

—'Απόχη και όχι...Ασπίνη;
—'Επί έρησο άσπης και όχι... επί
(χλωρο άσπης;
Κυρία της τιμής και όχι...σπερ-
(μαστίδα της τιμής;

—'Υποτροφος και όχι...άλογότρο-
(φος);

Ευγένεια και όχι...ευνοουσία;
'Ισπανία και όχι...άσπης;
Συνδοχία και όχι...έσπης;
Μεγάλα πνεύματα και όχι με γαυ-
(πνεύματα);

Νέχι και όχι...πῆ χι;
Σύκο και όχι...κάσος;

—'Αθηνά και όχι...άθηνες;
Διατί το θηλυκό του άουδός δεν
είνα...άφρία;
Νεσρά θάλασσα και όχι...άφρία;
Αγοτιάρα και όχι...αγοστη-
(χία);

—'Ρόμη και όχι...Ρομ;
Κρηναίη και όχι...κρηναίω-
(δαυτή);

Περὶ λόγων άφός και όχι...περὶ
(λόγων να τίς);
Παρακάμω και όχι...παράκω;
'Υποψία και όχι...άνοψία;

ΦΙΛ.

Συμβουλές

—'Ηρεμία τὸ νοῦ και φαιρό-
της, κατά τὴν ώρα τὸ φαγητό,
είνα μὴ από τις καλλίτερες συν-
ταγές για τὴν μακαρίστικη.

—'Ο ψυχρὸς έχει αλλομένη από άγαθό-
τητα και συμπάθεια, είναι πάντοτε
φαιδρά.

—'Η νοσηρότης είναι έλλειμμα
μαλλον τὸν πνεύματος παρά τὸ σώ-
ματος.

—'Ο χαμένος χρόνος, δεν είναι δυ-
νάτον να ευθεθί.

—'Ο θεός κιντίζει τὰ καθαρά
χέρια και όχι τὰ γιομάτα.

—'Αρετή ίσον έπιπόλεμο κατά-
στασις. Για να ζήσε λοιπόν με ά-
ρετή πρέπει να πολεμώμε διαρκώς
με τὸν εαυτόν μας.

ΓΑΛΑΝΤΟΜΟΣ

Κάποιος φιλόγυρος, ο άποιος φι-
λοξενήθηκε για άφέντον καιρό σ' ένα
έξοχο σπίτι, έμεινε πολύ ευχαρι-
στημένος από τις περιποιήσεις ενός
υπηρέτου.

—Όταν λοιπόν έφρόνιτο να φύγῃ,
θέλοντας να δείξη την ευγνωμοσύνη
του, του εἶπε:

—'Αγα έφανατομοθύμπε, φίλε
μου, φρόντισε να μοῖ τιμίσῃς... να
σου δώσω κάτι για τὸν κόπο σου!...

Εκδόσεις

Τὴν Τετάρτη 17 τρέχοντος μηνός
κυκλοφορεῖ καλλιτεχνικό και πολυ-
αέλιον τὸ Α' τεύχος τὸν νέου λο-
γοτεχνικοῦ περιοδικου «ΝΕΟΕΛΛΗ-
ΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ» με έκτε-
λητή συγγραφέαν τὸν κ. Ν. Τεγγ.

Συντακτικοί: Μ. Καραντζής, Μετα-
στέφαν, Ρόμιο Φιλάρας, 'Αγγ. Σπη-
ριδιώτη, Ν. Βεργατάς, Γ. Τσουκα-
λά, Σοφία Μαυροειδή, 'Ελένη Λα-
σκαλάκη, Κλέωνας Παράσχος, Φάνη
Μιχαλοπούλου, Γαλιάννα Καραντζή-
κη, Βάσιου Βαζιλα κ. ά.

—'Επιθυμείτε να συμβουλευθῃτε τὸν μέγαν
μάγον Σίγχι-Χό-Χι;

—Ναι, άγαπητή μου, πές του ότι είνε εδῶ η
μητέρα του από τὸ Ζάντε.

—'Επιθυμείτε να συμβουλευθῃτε τὸν μέγαν
μάγον Σίγχι-Χό-Χι;

—Ναι, άγαπητή μου, πές του ότι είνε εδῶ η
μητέρα του από τὸ Ζάντε.

—'Επιθυμείτε να συμβουλευθῃτε τὸν μέγαν
μάγον Σίγχι-Χό-Χι;

—Ναι, άγαπητή μου, πές του ότι είνε εδῶ η
μητέρα του από τὸ Ζάντε.

Εδολοφονήθη η Άννα Μπέλλα;

—'Η Άννα Μπέλλα ήτο τὸ κομψό-
τερο ἀναμφιδόλου μενεκὸν τὸν Σι-
κάγο. 'Αλλ' οί γονεῖς της δεν έπε-
δοκίμασαν την έλευθέραν ζωήν ποῦ
είχανε. Απεφάσισαν καὶ αὐτὴ νὰ ποῦ
λάλη όνομα και διδάσκει τὸ όνομα
της 'Ανναμπέλλα Μπέλλα.

—'Αλλ' ή τύχη με τὰ άνεξήγητα μυ-
στήρια αὐτῆς, έφερε νὰ άναστήθῃ
ή άεμπατισμένη νέαν τὴν 'Εδουάρ-
δον Φρόιδ, ο άποιος δεν είχε τίποτε
τὸ ελκυστικόν επάνω του. Φαίνεται
ότι ο νόμος τὸν άντιθέσεν έδωκε
στην ύπόθεσιν αὐτὴ τὸ χέρι του.

—'Ο 'Εδουάρδος Φρόιδ ήτο παντα-
γῶς ή γυναῖκα του, ή Ρουθ,
έξαιρετικά ήλιόλουτος, πάφωρα όμοιος
ποῦ δεν την έμπούσε νὰ τὰ έχει πολύ
καλά με τὴν 'Ανναμπέλλα Μπέλλα.

—'Ενα βράδυ στὸ σπίτι της 'Αννα-
μπέλλας ήτο όρμη. 'Εχόσθην παλὺ
έτραγουδισαν και ήσαν άόμοια περι-
σσότερον τὸ δόντος. Οί προσκεκλη-
μένοι, δταν άπεφύγησαν, άρτησαν
τὴν 'Ανναμπέλλα στέβον νὰ μὴ μπο-
ρῇ νὰ βασταγῇ στὴ πόδια της. Τὸ
έκρινος Φρόιδ άνεχώρησε μαζί με
τοὺς άλλους.

—Τὴ συνέθε έπειτα στὸ διαμέρισμα
της 'Ανναμπέλλας;

—'Η μὴ Νιρβάνα, ή άποία κατό-
ως στὸν επάνω όροφο, ήκουσε την
νύκτα δὸν πυροβολισμόν. Στὸ άσπρὸ
σπῆ τους έφάνηκε καί έσπεσε νὰ εἰ-
δοποιήσῃ τὸν θυρωρόν. Εἰς τὴν ά-
νάκρισιν εἶπεν ότι δεν μπόρεσε νὰ
μεταχειρισθῇ τὸ άσπασμα, διότι έ-
κείνην την στιγμήν τὸ άσπασμα δεν
εἰλετοσχη. Τὸ πρόσωπο ποῦ τὸ εἶ-
χε θέσει εἰς κίνησιν ήτο μία νεαρά
γυναῖκα μελαχροινή, ή άποία της έ-
φάνη πολύ κομψή.

—'Η μὴ Νιρβάνα ήτο βεβαίως ότι
τήν είχε ιδῇ νὰ βγαίνει τὸ βράδυ
από τὸ διαμέρισμα της 'Ανναμπέλλας
Μπέλλα. Εὐθιγέτω άνηρώς τὰ χα-
ρακτηριστικά τὸν προσώπου αὐτοῦ
καὶ ο θυρωρός εἶπεν ότι εἰς αὐτὰ τὰ
χαρακτηριστικά άνεγνώριζε την κυ-
ρίαν Ρουθ Φρόιδ. 'Αλλὰ πάλιν—
προσέθεσε—εὐθεμέτω καλά ότι τὸ
άνδρόγυνον Φρόιδ είχε φύγει μαζί.

—'Ετρέξε εν ταύτης μαζί με τὴν μὴ
Νιρβάνα εἰς τὸ διαμέρισμα της 'Αν-
ναμπέλλας Μπέλλα. Εἰς τὰ πρώτα
δομητὰ δεν εἶδον τίποτε. 'Αλλ' ὅ-
ταν έμπήσαν στὸ σαλόνι, άνεμάλω-
σαν μέσα σὲ μία τρομερή άτασστα-
σίαν τὸ πτώμα της 'Ανναμπέλλας
Μπέλλα. Δύο σφαίρες, ο άποίες εἶ-
χαν ριφθῇ από σιμῆ, είχαν πέσει ἐπὶ
τὴν 'Ανναμπέλλα στὸ στήθος καὶ εἰ-
σέπεφον άμέσως τὸν θάνατον. Κα-
νὲν όπλον δεν εὐρέθη στὸ σαλόνι.

—Καὶ ὡς ἐκ τούτων δεν έφρόνισαν
πλέον περὶ αὐτοκτονίας. 'Η 'Αννα-
μπέλλα έδολοφονήθη! 'Απέμεινε νὰ
άνακαλύψῃ οί δολοφόνες! 'Αλλ' ὅ-
λοι αὐτοί φησιν συνεκτενέονται εἰς
τὸ άνδρόγυνον Φρόιδ.

—'Αλλ' εὐν ή άστονομία προσεπάθει
νὰ άνακαλύψῃ τὸ ίχνη της Ρουθ
Φρόιδ και τὸν στήθιν της, αὐτός, ο
'Εδουάρδος Φρόιδ, παρουσιάζει εἰς
τάς άρχάς και έδίδωσκον ότι οὐδέν
γνωρίζει από τὸ μυστηριώδες έγκλη-
μα. Αὐτὸς έφνε μαζί με τὸν φίλον
άδελφόν του. Εἶπεν ότι μετὰ τὸν
άδελφόν του δεν εὐθιγέτω άν τὸν ά-
κολούθησεν ή γυναῖκα του. Εἶπεν
τόις τοῖς ιδέαν ότι κατέβηκε μαζί
του και ότι έτράβηξε σάτι, εὐν αὐ-
τὸς έτράβηξε μαζί με τὸν φίλον
άδελφόν του. 'Εκότε δεν είχε ήτοι την Ρουθ,
ή άποία δεν είχε γυρίσει καθόλου εἰς
τὸ σπίτι. 'Όταν ήρωσθήη ποῦς λό-
γους ήτο δυνατόν ή γυναῖκα του νὰ
έχη διά νὰ δολοφονήσῃ τὴν 'Αννα-
μπέλλα Μπέλλα, ο Φρόιδ άπάντησε
ότι ή σύζυγός του ήτο ίλιαν ήλιότυ-
πος, αὐτὴν πῶς άποία άποία εἰ-
ρους της διά τὰς σχέσεις του με τὴν
'Ανναμπέλλα έξέλιπε, διότι δεν είχε
καμμίαν βδων, άρσιν αἱ σχέσεις αὐ-
τῶν δεν ήσαν παραπάνω από ένα ά-
πλοῦν φίλον.

—'Ο Φρόιδ έπροφυλάκισεν εν τοῦ-
τος πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς
τὸν άναμπελλισμόν, αἱ άποία έξου-
λοσθόν άόμοια. Τὸ μυστήριον της
δολοφονίας της 'Ανναμπέλλας Μπέλλα
παρεμίνει εἰσαίτη άλυτον.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΝΤΕ ΜΟΙ'ΣΣΕΡ

—'Ο Φραγκίσκος μπήκε στὸ δω-
μάτιό του κι' έστάθη κοντὰ στην
πόρτα. Γύριζε από τὸ χορὸ, όπου
είχε μείνει έως τὰ μεσάνυχτα.
'Αλλὰ δεν σκόπευε νὰ κοιμηθῇ.
'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

—'Εμμεν άκήνητος με μιά παρα-
—

Απ' όλα

δι' όλους

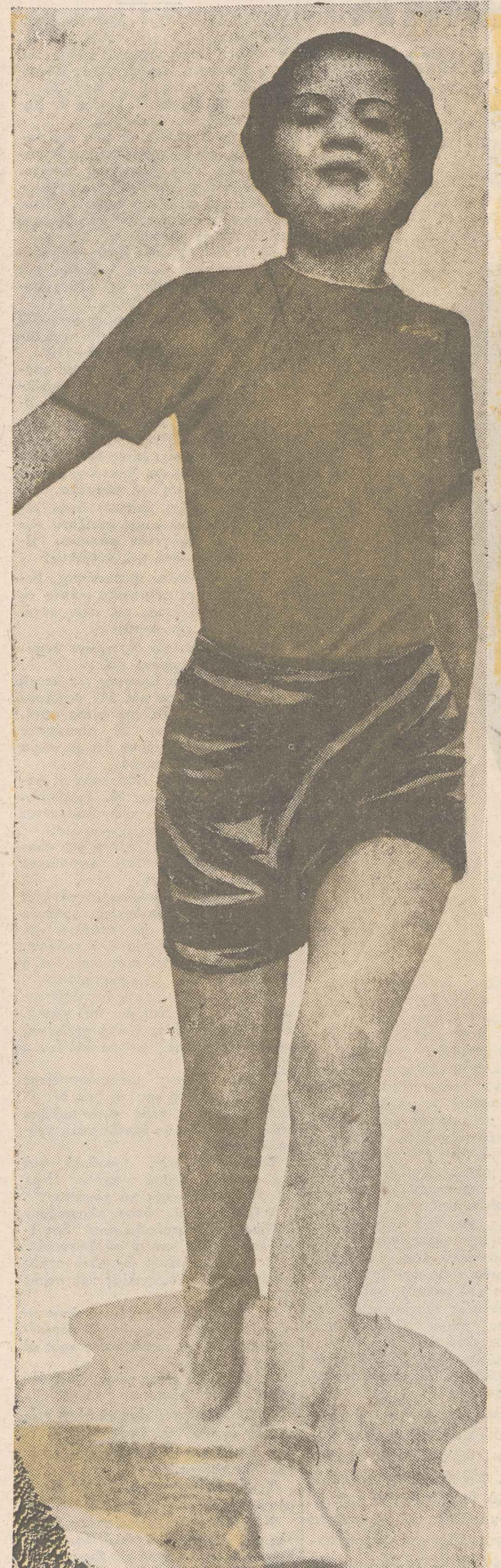
—Τὸ δυνατότερο κορίτσι τὸν κό-
σμου είναι ή 'Αγγίλις 'Ηβη Ρουσελ,
30 ετών. 'Εχει ύψος 5 πόδες και
5 1/2 ίντσες. Λαμβά 14 1/2 ίντσες.
Καυρὸ γένος 6 1/2. Μέση 28 1/2.
Κνήμια 14. Μπροσὶ 21. Στήθος 9. Δι-
αστά κανονικῆς ἀναλογίας.

—'Η Στήν 'Ισπανία τὰ ζῶα προστα-
τεύονται διά νόμου περισσότερον
από κάθε άλλή χώρα τὸ κόσμου.
'Η τσὰν τὸν ζῶον γίνεται μεγαλο-
πρεπὸς και παρὰ τὴν ιερότητα. Τὸς
στήνουν δὲ και μνημεῖα μαρτυρία τῆς
καὶ δόξας μαρτυρία.

—'Η θρησκεία άπό τὸν πόδα
αὐτῶν κατά 1 βάρδι άπό
35 μέτρα. Εἰς βάθος 27. 70 γίλι-
μέτρον είναι 2000 βαθμοί.

—'Η Μία στήλη έμμεν άκήνητος
έχει 200
—220 στήλεις, μία δὲ τὸν περιού-
κοῦ, τὸν 'Εμμεν άκήνητος 100

ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Είς την σελίδα 21ην, δίδουμε μία σειρά εικόνων για δέκα εύκολες γυμναστικές ασκήσεις, μαζί με τις επεξηγήσεις τους, που αν τις τηρήσουν οι αγαπητές μας αναγνώστρις —και δεν είναι δύσκολο— θα αποκτήσουν το τελειότερο σώμα, που μπορεί να έχει μια γυναίκα. Η εικόνα που δημοσιεύουμε, ανήκει στην Γαλλίδα Σάν Ερρίν, μία αθλήτρια από τις σπουδαιότερες της φίλης χώρας, η οποία συνδύασε την ευμορφία με το κομψό σώμα, χωρίς στην τήρησή των δέκα αυτών γυμναστικών συμβουλών. Αν την ζηλεύετε, φροντίστε να εκτελέσετε, ότι γράφουμε στην 21ην σελίδα της «Ευρώπης».

Ο ΦΟΒΟΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΚ

ΟΤΑΝ η Ειρήνη βγαίνοντας από το διαμέρισμα του έραστού της, κατέβηκε τη σκάλα, την κατέλαβε πάλι ένας ξαφνικός και αδικαιολόγητος φόβος. Μία μαύρη ομίχλη γύριζε μπροστά στα μάτια της, τα γόνατά της έτρεμαν κι' αναγκάστηκε να κρατήσει γρήγορα από τα κάγκελα της σκάλας για να μη πέσει απότομα με το κεφάλι εμπρός.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε αυτήν την επικίνδυνη επίσκεψη κι' αυτό το ξαφνικό ρίγος δεν της ήταν άγνωστο. Πάντα, όταν έσκαμνε, παρότι την εσωτερική της αντίσταση, επόβαινε αυτές τις κρίσεις του γελίου και παραλόγου φόβου.

Για νάρθη στο ραπερό, το πράγμα ήταν απίστευτα εύκολο. Αφού κοιτάσσοντας το αυτοκίνητο στην γωνία του δρόμου, βέβαια κερδίζα τα λίγα βήματα που την χωρίζαν από την εξώθυρα κι' ανέβαινε βασιστικά τα σκαλοπάτια. Αυτή η πρώτη ανησυχία, άκαταμενέ και με κάποιον αυτοματισμό, έβρισκε μέσο στον θερμό ένστικτο της υποδοχής. Αργότερα όμως, όταν γύριζε στο σπίτι της, ένα νέο μυστηριώδες ρίγος την καταλάμβανε, στο οποίο ανάκατευαν συγκεχυμένα ή τύψεις του σφάλματός της και το τρομακτικό φόβο της από το δρόμο, ο οποίος θα μπορούσε να δώσει στο πρόσωπό της από που έρχόταν και ν' αποκτήσει στην παραγωγή της με ένα άσπρες χαμόγελο. Άκουα και οι τελευταίες στιγμές που περνούσε κοντά στον έραστό της, δηλαδή λησταιριζόνταν από τη σκέψη αυτού που την περίμενε. Όταν ήταν έτοιμη να φύγει, τα χέρια της έτρεμαν νευρικά, μόλις και μετά βίας έβρισκε δία της έλεγε αυτός και απέκρινε απότομα τις διασχίσεις του. Να φύγει, δλος ο έαυτός της ήθελε να φύγει, να εγκαταλείψει αυτό το διαμέρισμα, αυτό το σπίτι, να βγει από αυτήν την περικλείεται για να γυρίσει στον ήσυχο αστικό κόσμο της. Έπειτα έρχόταν τα τελευταία λόγια που ζητούσαν μάταια να την καθησυχάσουν και που, μέσα στην παραγωγή της, ούτε καν τα άκουε. Κι' έπειτα ήταν εκείνο το δευτερόλεπτο που άκουε πίσω από την πόρτα για να καταλάβει μήπως κανείς ανέβαινε ή κατέβαινε τη σκάλα. Έξω την περιμενε κιάλας ο φόβος, αναπάντεχος να την άρπαιζε και της έπιζε τόσο παυσαί την καρδιά, ώστε από τα πρώτα σκαλοπάτια είχε τιάσσει μαθήσει η άνοσσή της.

Έμεινε έτσι με τα μάτια κλειστά για μία στιγμή, αναπνέοντας απίστευτα τη βροδινή δροσιά που έλυνε στη σκάλα. Ξαφνικά, σε κάποιο ψηλότερο πάτωμα, κτύπησε μία πόρτα. Συνέβη έντρομη και κατέβηκε βιαστικά, ρίχνοντας με μία υπανάγκη κίνηση στο πρόσωπό της το πυκνό βέλο που το σκίαζε. Τώρα ήταν ακόμη μία τρομερή σκηνή, έπρεπε να βγει από ένα ξένο σπίτι και να αθάσει στο δρόμο. Έκπαισε το κεφάλι, σαν αθλήτρια που —χάνει φόβο για να μην πέσει— δώρισε προς την ανοικτή πόρτα.

Έπαισε πάνω σε μία γυναίκα που φαίνεται πως ήθελε να μπει. Ξυγυγνύονταν, ψιθύρισε παραγγιμένη και συγχρόνως προσπάθησε να περάσει. Άλλα η γυναίκα της έφραζε την πόρτα και κυττάζοντας την με λιπό κλειστή την έφώναζε με μία φωνή σκληρή και πρόστυχη:

— Σε έπαισα επιτέλους. Φυσικά, πρόκειται για μία τιμία κυρία, μία δίδην τιμία κυρία! Δεν της φταίνει ο άντρας της, τα λεφτά της κι' όλα τ' αγαθά της, θέλει ακόμη να ξεμυκαλίσει το φίλο μιας φτωχής κοπέλας...

— Γιατί δίνεις του Θεού... Τι έχεις... Κάνεις λάθος!... έτραυλίζε η Ειρήνη, ενώ προσπαθούσε αδέξια να ξεφύγει, αλλά με το άγκυρικό σώμα της η νέα της έφραζε την έξοδο κι' έφώναζε με μία διαπεραστική φωνή:

— Όχι, δεν κάνω λάθος... Σε ξέρω... Έρχεσαι από το δωμάτιο του Έδουάρδου, του φίλου μου... Τώρα που έπ' τέλους σε έπαισα, ξέρω γιατί το μπει τόσο λίγος και σε δεξιά κι' αριστερά. Ήταν 'τοτες...

— Έσύ τ' ας φας!... Ποιά...! Γιατί δίνεις του Θεού, δέκομαι η Ειρήνη με μία φωνή άγρια, μη φονιάζει έτσι, και άθελα αποσπώχθηκε μέσα στην πόρτα.

Η γυναίκα την κύταζε εξαγριωμένα: αυτός ο φόβος που την έκανε να τρέμει, αυτή η έκδηλη παραγωγή φαίνονταν πως την διεσκέδαζαν και άρχισε να ξετράζει το θυμά της με ένα σαρκαστικό χαμόγελο, γεμάτο ικανοποίηση. Η φωνή της δυναμώνει, έγινε σχεδόν χροάνη.

— Τέτοιες είνε οι πατριές!... οι ώρες καθώς πρέπει κυρίες, όταν μιάς κλέβουν τους άνδρες μας!... ρου ένα βέλο, ένα πυκνό βέλο για να μπορούν έπειτα να παραστήσουν την τιμία γυναίκα...

— Τι... Τι θέλετε από μένα;... Δεν σας ξέρω... Πρέπει να φύγω... Να φύγεις... να... να πές στον κύριο σύζυγό σου, σε ένα πλούσιο σπίτι, για να ποζάρεις σαν μία υπάλληλη κυρία και να βάλεις τις καμαριέρες να σε γδύνουν...

— Τι κάνουμε εμείς οι άλλες, αν φοβόμαστε της πένας, του ίδιου ος κανέ, έ... Λοιπόν, οι τιμές κυρίες μας κλέβουν ακόμη κι' αυτό που μας απομένει...

Η Ειρήνη προσπάθησε να συγκρατήσει και, υπακούοντας σε κάποιον άσπρη έμπνευση, έβρισε το χέρι της μέσα στην τσάντα της και πήρε δαα νόμισμα βρήκε.

—Νά, πάρε... Τώρα όμως αφήστε με... Δεν θα ξαναρθώ ποτέ πια... Σας το όρκίζομαι.

Με βλέμμα αγριμένο, η γυναίκα άρπασε τα χρήματα. «Πόρνη, ψιθύρισε. Η Ειρήνη έρριχνε με αστήνη τη βροσία, αλλά βλέποντας πως η άλλη της άφαινε ανοικτό το παράθυρο, άρπασε έξω, όπως πέφτει κανείς από ένα ψηλό κρηματοπάρκο, ν' αυτοκτονήσει. Ανοήτως, καθώς έτρεχε, τα πρόσωπα να στο φωνάζει, το μέρος της σαν απειλητικές μάσκες. Με κόπο έφτασε σ' ένα αυτοκίνητο που ήταν σταματημένο στην γωνία του δρόμου. Έπαισε πάνω στο κάθισμα, σαν ένας άγκος. Όταν έπειτα από λίγο, ο σφάφρ, έκπληκτος, ρώτησε την παρθένη αυτήν, έπαιδα τον παρθένη, ως που το ταραχμένο μυαλό της συλλογίζονταν επί τέλους αυτά τα λόγια: «Στο σταθμό του Νότου, έπεσε βασιστά και ξαφνικά της ήλθε η ιδέα πως ίσως η γυναίκα εκείνη την παρακαλούσε: «Γρήγορα, γρήγορα, τρέξε!»

Μόνο όταν το άμεί, έκπληκτη, αισθάνθηκε πόσο την περίερε αυτή η συνάντηση. Ένοισε τα χέρια της που κρεμόταν πασάλυτα και παγωμένα από νεκρά. Ξαφνικά άρχισε να τρέμει τόσο πολύ που σπάρσε δόληνη. Μία πίκρα γέμισε το στόμα της

και αισθάνονταν ένα είδος ναυτίας, μαζί με ένα τρελό, παρόλογο θυμό που της φούσκονε το στήθος. Θα ήθελε να ουρλιάσει, να δώσει γροθίες για ν' απελευθερωθεί από τον πρόμο αυτής της άκαμψης που είχε καρφωθεί μέσα στο μυαλό της, σαν άγκυρα, για να μη βλινη πιά εμπρός της αυτό το άκαιρο πρόσωπο με το γυδαίο γέλιο, αυτό το κάκομο και γεμάτο μίσος στόμα που της έφτυσε κατά πρόσωπο τόσο πρόστυχα λόγια, έκείνη την κόκκινη γροθιά με την οποία την απείλησε, έμμετο της έσφυγγε τώρα το λαμύ τόσο περισσότερο όσο το αυτοκίνητο, τρέχοντας γρήγορα, την πετούσε δεξιά κι' αριστερά. Ήταν 'τοτες...

Ειρήνη, της είπε με ύψος φιλικής επιπλήξης. Και σηκώνοντας τη; έδωσε στο μάγουλο ένα φιλό που της έκαμε δύσπρη έντύπωση. Κάθισαν

σε ένα θεατρικό έργο που είχε δη τελευταία: —Μά τι έχεις... Φαίνεται νευρική... Γιατί φορείς ακόμη το καπέλο σου; ρώτησε ο σύζυγός της. —Ερρίγος, αισθάνθηκε πάλι τον έαυτό της ταραχμένο και τρέψε στο δαυμάτιό της για να το βγάλει. —Εκεί κυττάχθηκε στον καθρέπτη ως που της άφαισε πως το άνηχο βλέμμα της είχε γίνει πάλι γαλήνιο, και σταθερό. —Έπειτα ξαναγύρισε στην τραπέζια.

Η υπέρταση σεβρίσε το δειπνέ και ήταν μία βραδυά, όπως τις άλλες, ίσως λίγο πιο ασηπλή, λίγο πιο ψυχρή παρά συνήθως, μία βραδυά όπου η συνομιλία ήταν άνωχη, νεκρή και χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Οι σκέψεις της Ειρήνης γύριζαν διαρκώς πίσω και έτρεμαν από τρομό μόλις έθιγαν στη στιγμή όπου έπαισε πάνω στην τρομερή γυναίκα. Για να αισθανθεί κάποια ασφάλεια, σήκωσε το κεφάλι και το βλέμμα της, χάθηκε τα αντικείμενα που ήταν γύρω της και καθότι από τα οποία είχε τη σημασία του ή της ξαναβόμισε κάποιαν ανάληση. Και η ήρεμη κίνηση του έκρημους μέσα στην αίσθη, έβρισε ανυπόληστη στην καρδιά της τον κανονικό ρυθμό της.

Την άλλη ημέρα, αφού έφυγε ο σύζυγός της για τη δουλειά του και τα παιδιά της για τον περίπατο, έταν επί τέλους έμεινε μόνη με τον έαυτό της, η προμερή συνάντησή, στο φάι ενός καθαρού πρωινού και της σκέψης, έχασε μεγάλο μέρος από τη σημασία της. Η Ειρήνη θυμήθηκε πρώτα πως το βέλο της ήταν πολύ πυκνό και ότι συνεπώς η γυναίκα αυτή δεν μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της. Έξυγισε ψύχραμα όλα τα προληπτικά μέτρα. Σε καμιά περίπτωση δεν θα ξαναπήγαινε στο σπίτι του έραστού της — αποφεύγοντας έτσι την πιθανότητα νέας έπιθίσεως. Δεν έμεινε λοιπόν, παρά μόνο ο κίνδυνος μιάς τυχαίας συναντήσεως, πολύ απίθανος, αφού έφυγε με αυτοκίνητο και η γυναίκα δεν μπορούσε να την παρακολουθήσει. Δεν ήξερε ούτε το όνομά της, ούτε τη διεύθυνσή της και δεν υπήρχε φόβος να την αναγνωρίσει, αφού την είδε τόσο άδρια.

Άλλωστε, ακόμη για την αντίθετη περίπτωση, η Ειρήνη ήταν έτοιμη. Καθώς δεν θα την έπαισε στην τσάντα του φόβου, θα μπορούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία της: θα άρριόταν όλα, θα υποστήριζε ύψος πως επρόκειτο περί λάθους, και καθώς δεν υπήρχε καμιά απόλυτη βέβαιη της έπιστάσεώς της, θα κατηγόρησε πιθανώς τη γυναίκα για έκβιασμό. Δεν ήταν σύζυγος ενός άπ' της Ειρήνη ήταν σύζυγος ενός άπ' τους πιο διακεκριμένους δικηγόρους

στηριότητα, πείσε τον έαυτό της να προχωρήσει από δρόμο σε δρόμο με την ίδια δυσκολία σαν να ταλαιβουτούσε μέσα σε βάλτο ή να περνούσε χιονομένο χωράφι. Επί τέλους έφτασε μπρός στο σπίτι της, συγκρατώντας το νευρικό της για να μη προκαλέσει την προσοχή και έωρμισε στη σκάλα.

Τώρα που η καμαριέρα της έβγαζε το πανωφόρι και άκουε το μικρό άνορράκι της να παίζει πλάι με τη μικρότερη αδελφή του και το βλέμμα της κατευνομένο έβλεπε παυτό γνώριμα αντικείμενα, η Ειρήνη άναυκτοί με φαινομενική ήρεμία, ενώ τα υποθόδια κύματα της ταραχής εξακολουθούσαν να κυ-

πούν δδνηρά στο φουσκωμένο στήθος της. Έβγαλε το βέλο της, έ-φερε το χέρι της στο πρόσωπό της με την έντονη έπιθυμία να φανη φυσική, και μπήκε στην τραπέζια, όπου ο σύζυγός της διάβαζε το εφτάλετο που μπρός στο στρωμένο τραπεζίο του βέπνο τρεπεί.

—Είτε κάπως άργα, άγαπητή μου Ειρήνη, της είπε με ύψος φιλικής επιπλήξης. Και σηκώνοντας τη; έδωσε στο μάγουλο ένα φιλό που της έκαμε δύσπρη έντύπωση. Κάθισαν

σε ένα θεατρικό έργο που είχε δη τελευταία: —Μά τι έχεις... Φαίνεται νευρική... Γιατί φορείς ακόμη το καπέλο σου; ρώτησε ο σύζυγός της. —Ερρίγος, αισθάνθηκε πάλι τον έαυτό της ταραχμένο και τρέψε στο δαυμάτιό της για να το βγάλει. —Εκεί κυττάχθηκε στον καθρέπτη ως που της άφαισε πως το άνηχο βλέμμα της είχε γίνει πάλι γαλήνιο, και σταθερό. —Έπειτα ξαναγύρισε στην τραπέζια.

Η υπέρταση σεβρίσε το δειπνέ και ήταν μία βραδυά, όπως τις άλλες, ίσως λίγο πιο ασηπλή, λίγο πιο ψυχρή παρά συνήθως, μία βραδυά όπου η συνομιλία ήταν άνωχη, νεκρή και χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Οι σκέψεις της Ειρήνης γύριζαν διαρκώς πίσω και έτρεμαν από τρομό μόλις έθιγαν στη στιγμή όπου έπαισε πάνω στην τρομερή γυναίκα. Για να αισθανθεί κάποια ασφάλεια, σήκωσε το κεφάλι και το βλέμμα της, χάθηκε τα αντικείμενα που ήταν γύρω της και καθότι από τα οποία είχε τη σημασία του ή της ξαναβόμισε κάποιαν ανάληση. Και η ήρεμη κίνηση του έκρημους μέσα στην αίσθη, έβρισε ανυπόληστη στην καρδιά της τον κανονικό ρυθμό της.

Την άλλη ημέρα, αφού έφυγε ο σύζυγός της για τη δουλειά του και τα παιδιά της για τον περίπατο, έταν επί τέλους έμεινε μόνη με τον έαυτό της, η προμερή συνάντησή, στο φάι ενός καθαρού πρωινού και της σκέψης, έχασε μεγάλο μέρος από τη σημασία της. Η Ειρήνη θυμήθηκε πρώτα πως το βέλο της ήταν πολύ πυκνό και ότι συνεπώς η γυναίκα αυτή δεν μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της. Έξυγισε ψύχραμα όλα τα προληπτικά μέτρα. Σε καμιά περίπτωση δεν θα ξαναπήγαινε στο σπίτι του έραστού της — αποφεύγοντας έτσι την πιθανότητα νέας έπιθίσεως. Δεν έμεινε λοιπόν, παρά μόνο ο κίνδυνος μιάς τυχαίας συναντήσεως, πολύ απίθανος, αφού έφυγε με αυτοκίνητο και η γυναίκα δεν μπορούσε να την παρακολουθήσει. Δεν ήξερε ούτε το όνομά της, ούτε τη διεύθυνσή της και δεν υπήρχε φόβος να την αναγνωρίσει, αφού την είδε τόσο άδρια.

Άλλωστε, ακόμη για την αντίθετη περίπτωση, η Ειρήνη ήταν έτοιμη. Καθώς δεν θα την έπαισε στην τσάντα του φόβου, θα μπορούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία της: θα άρριόταν όλα, θα υποστήριζε ύψος πως επρόκειτο περί λάθους, και καθώς δεν υπήρχε καμιά απόλυτη βέβαιη της έπιστάσεώς της, θα κατηγόρησε πιθανώς τη γυναίκα για έκβιασμό. Δεν ήταν σύζυγος ενός άπ' της Ειρήνη ήταν σύζυγος ενός άπ' τους πιο διακεκριμένους δικηγόρους

στηριότητα, πείσε τον έαυτό της να προχωρήσει από δρόμο σε δρόμο με την ίδια δυσκολία σαν να ταλαιβουτούσε μέσα σε βάλτο ή να περνούσε χιονομένο χωράφι. Επί τέλους έφτασε μπρός στο σπίτι της, συγκρατώντας το νευρικό της για να μη προκαλέσει την προσοχή και έωρμισε στη σκάλα.

Τώρα που η καμαριέρα της έβγαζε το πανωφόρι και άκουε το μικρό άνορράκι της να παίζει πλάι με τη μικρότερη αδελφή του και το βλέμμα της κατευνομένο έβλεπε παυτό γνώριμα αντικείμενα, η Ειρήνη άναυκτοί με φαινομενική ήρεμία, ενώ τα υποθόδια κύματα της ταραχής εξακολουθούσαν να κυ-

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

Ένας σκηνοθετημένος έκβιασμός που φέρνει μία γυναίκα στο χείλος της αυτοκτονίας.

Η μεγαλοψυχία και η σοφή και στοργική περίσκεψις ενός συζύγου που ζητά να ξανακατακτήσει τη γυναίκα του χωρίς να την προσβάλει.

Ηδραματική περιπέτεια μιάς γυναίκας, που από άπερισκεψία και έλαφρότητα παραβαίνει τις συζυγικές υποχρεώσεις της.

Ο φόβος της άπιστίας. Ο φόβος του σκανδάλου. Ο φόβος της άποκαλύψεως.

ως με περισσότερη θερμότητα απ' ό,τι συνηθίζεται, έκαμε το νεαρό καλλιτέχνη να σκώσει το κεφάλι του προς τη θαυμάστριά του. Και αυτό το πρώτο βλέμμα μαχαίωσε την Ειρήνη. Ένα ρίγος φόβου και ήδους την κατέλαβε. Μία συνομιλία, όπου όλα της φαινόταν φωτισμένα και φλογισμένα από υποχρύνες φλόγες, κατέκτησε και έδνώσε κατόπιν την περιέργειά της που είχε ήδη, προκληθεί μέχρι το σημείο που δεν ζήτησε ν' αποφύγει μία νέα συνάντησι σε μία δημοσία συναυλία. Ξακουσμένη ήταν ουχιά και σε λίγο ήλθε το αποτέλεσμα της Μοίρας. Ύπερήφανη γιατί έδινε τόσο έναν αληθινό καλλιτέχνη, γιατί τον καταλάβαινε και τον συνεβούλευε, όπως αυτός βεβαίως αδικαιολόγητος, υπέκυψε απίστευτα στην έπιθυμία που της έφύρασε μίαν ημέρα να παίζει το νταβέρο του στο σπίτι του, γι' αυτήν, μόνο γι' αυτήν. Ύπόχρεος ίσως λόγω κατά το ήμισυ ελκρινής, που πίνιγχε μέσα στα φύλλα και σε λίγο απομονώθηκε μέσα στην έκπληκτη εγκατάλειψή της Ειρήνης. Γά πρώτα της αίσθημα ήταν ο τρόμος μπροστά στην απότομη αίσθησική όμη που πήραν οι σχέσεις τους: το θέληγρον των σχέσεων των έσπαρε απότομος και η ματαιόδοξη απόλυτης πως πάς άπαρηγήθηκε, με μίαν άποφασι που πίστευε δική της, τον άστικο κόσμο όπου ζούσε, μόνον έμμερ καθιστάσε τις τύψεις της άθελτης μοιχείας. Η ματαιόδοξη μετ' αλλοι σε υπερφάνεια το ρίγος του άμαρτήματος που την τρώαζε τις πρώτες ημέρες. Άλλα όλα αυτά, αληθινά, έχουν άλλα μόνο στην αρχή. Το ένστικτο της Ειρήνης άντετέβετο σ' αυτόν τον άδικο και κυρίως σ' αυτό το νέο, ιδιαιτέρως στοιχείο που αισθανόταν σ' αυτόν και που είχε μαγειρέψει την περσόνα της. Αν το ταγνίβη της την μεθόδο, μυστικά την έτάρασε. Κατά βάθος, δεν της άρεσαν καθόλου αυτοί οι βίαιοι και έπιστακτικοί έγκαταλισμοί, των οποίων συνέκρινε χωρίς να το θέλη την τυραννική

σκληρότητα με τις στοργικές χειρονομίες του συζύγου της, που τα χρόνια της έγγαμης ζωής δεν είχαν κάνει λιγότερο λεπτό. Άλλα μία που έπαισε στην άπιστία, ξαναρχόταν πάλιν και διαρκώς στον πιαίστα, ούτε έθνοισαμένη, ούτε άπογοιτευμένη, με ένα είδος καθήκοντος, από συνήθεια. Μερικές έβδομάδες άργότερα, είχε πιά παραχωρήσει, στο νεαρό έραστή της μία πολύ καθωραυμένη θέσι στη ζωή της και το πασαχωρούσε μίαν ημέρα την έβδομάδα όπως και στα πεθερικά της. Άλλα αυτή η νέα σχέση δεν την έκανε να παρατηρήσει από τίποτε από το παλαιό σύστημα της ζωής της. Τόσοναντίον, προσέθεσε κάτι. Σε λίγο έραστής έγινε συμπλήρωμα της εύτυχίας, σαν ένα τρίτο παιδί ή ένα νέο αυτοκίνητο και ο σύνδεσμός της της φάνηκε τόσο κοινός, όσο και ο νόμιμος έρωας.

Σήμερα που ο κίνδυνος παρουσιάζονταν, που επρόκειτο να πλησίου στην τιμή της περιπέτειάς της, άρχισε να υπολογίζει ταπεινά την άγνη εύννησή της στην τύχη, χαϊδεμένη από την αλογένειά της, χεδόν χωρίς πόθους, λόγω του πλούτου της, αισθανόταν ήδη 'όν έαυτο της πληγμένο απ' αυτήν την δυσκολία. Αμέσως άρνήθηκε να εγκαταλείψει δι' αυτήν την ήρκή άμεριμνία της και ήταν έτοιμη να θυσιάσει τον έραστή της στην άνοστή της.

Η άπάντησή του, ένα γράμμα έντρομο, νευρικό, βίαιο, που το έφερε την ίδια μέρα ένας άγγελιαφόρος, ένα γράμμα που παρακαλούσε, έκλεισε και καθηγορούσε, έκλόνοσε μολονότο την άποφασί της να θέσει τέρμα στην περιπέτεια. Η βιαστική αυτού του έρωτος καθόλου το στοιχείο που αισθανόταν σ' αυτόν και που είχε μαγειρέψει την περσόνα της. Αν το ταγνίβη της την μεθόδο, μυστικά την έτάρασε. Κατά βάθος, δεν της άρεσαν καθόλου αυτοί οι βίαιοι και έπιστακτικοί έγκαταλισμοί, των οποίων συνέκρινε χωρίς να το θέλη την τυραννική

σκληρότητα με τις στοργικές χειρονομίες του συζύγου της, που τα χρόνια της έγγαμης ζωής δεν είχαν κάνει λιγότερο λεπτό. Άλλα μία που έπαισε στην άπιστία, ξαναρχόταν πάλιν και διαρκώς στον πιαίστα, ούτε έθνοισαμένη, ούτε άπογοιτευμένη, με ένα είδος καθήκοντος, από συνήθεια. Μερικές έβδομάδες άργότερα, είχε πιά παραχωρήσει, στο νεαρό έραστή της μία πολύ καθωραυμένη θέσι στη ζωή της και το πασαχωρούσε μίαν ημέρα την έβδομάδα όπως και στα πεθερικά της. Άλλα αυτή η νέα σχέση δεν την έκανε να παρατηρήσει από τίποτε από το παλαιό σύστημα της ζωής της. Τόσοναντίον, προσέθεσε κάτι. Σε λίγο έραστής έγινε συμπλήρωμα της εύτυχίας, σαν ένα τρίτο παιδί ή ένα νέο αυτοκίνητο και ο σύνδεσμός της της φάνηκε τόσο κοινός, όσο και ο νόμιμος έρωας.

Σήμερα που ο κίνδυνος παρουσιάζονταν, που επρόκειτο να πλησίου στην τιμή της περιπέτειάς της, άρχισε να υπολογίζει ταπεινά την άγνη εύννησή της στην τύχη, χαϊδεμένη από την αλογένειά της, χεδόν χωρίς πόθους, λόγω του πλούτου της, αισθανόταν ήδη 'όν έαυτο της πληγμένο απ' αυτήν την δυσκολία. Αμέσως άρνήθηκε να εγκαταλείψει δι' αυτήν την ήρκή άμεριμνία της και ήταν έτοιμη να θυσιάσει τον έραστή της στην άνοστή της.

Η άπάντησή του, ένα γράμμα έντρομο, νευρικό, βίαιο, που το έφερε την ίδια μέρα ένας άγγελιαφόρος, ένα γράμμα που παρακαλούσε, έκλεισε και καθηγορούσε, έκλόνοσε μολονότο την άποφασί της να θέσει τέρμα στην περιπέτεια. Η βιαστική αυτού του έρωτος καθόλου το στοιχείο που αισθανόταν σ' αυτόν και που είχε μαγειρέψει την περσόνα της. Αν το ταγνίβη της την μεθόδο, μυστικά την έτάρασε. Κατά βάθος, δεν της άρεσαν καθόλου αυτοί οι βίαιοι και έπιστακτικοί έγκαταλισμοί, των οποίων συνέκρινε χωρίς να το θέλη την τυραννική

σκληρότητα με τις στοργικές χειρονομίες του συζύγου της, που τα χρόνια της έγγαμης ζωής δεν είχαν κάνει λιγότερο λεπτό. Άλλα μία που έπαισε στην άπιστία, ξαναρχόταν πάλιν και διαρκώς στον πιαίστα, ούτε έθνοισαμένη, ούτε άπογοιτευμένη, με ένα είδος καθήκοντος, από συνήθεια. Μερικές έβδομάδες άργότερα, είχε πιά παραχωρήσει, στο νεαρό έραστή της μία πολύ καθωραυμένη θέσι στη ζωή της και το πασαχωρούσε μίαν ημέρα την έβδομάδα όπως και στα πεθερικά της. Άλλα αυτή η νέα σχέση δεν την έκανε να παρατηρήσει από τίποτε από το παλαιό σύστημα της ζωής της. Τόσοναντίον, προσέθεσε κάτι. Σε λίγο έραστής έγινε συμπλήρωμα της εύτυχίας, σαν ένα τρίτο παιδί ή ένα νέο αυτοκίνητο και ο σύνδεσμός της της φάνηκε τόσο κοινός, όσο και ο νόμιμος έρωας.

Σήμερα που ο κίνδυνος παρουσιάζονταν, που επρόκειτο να πλησίου στην τιμή της περιπέτειάς της, άρχισε να υπολογίζει ταπεινά την άγνη εύννησή της στην τύχη, χαϊδεμένη από την αλογένειά της, χεδόν χωρίς πόθους, λόγω του πλούτου της, αισθανόταν ήδη 'όν έαυτο της πληγμένο απ' αυτήν την δυσκολία. Αμέσως άρνήθηκε να εγκαταλείψει δι'

ΤΟΥ Κ. ΜΙΝΟΥ
ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Εἴσθησαν μὲν
οὐκ ὀκνῶντες μου ἀμέ-
λῳ τοῦ φέμι τοῦ κί-
φυγε πρὸς τὸ δά-
ρια προφασίστηκε
ὅτι γὰρ κουρασμένη κί-
σκηνή, ὁ δὲ φίλος
μᾶς ἀκολούθησε.
ἔμενος τοῦ ἀνέπνεα
ρα, ἔτρεχα μέσῳ
— ἄν καὶ δὲν ἦ-
ετικὸν σκυλί— κυρι-

οὐν, ὁ κύριός μου
 οὔσε, καὶ παρ' ὅλο
 κν καλὸς κυνηγός,
 κεκά. Ἰώσε αὐτό
 ε νὰ ἐνθουσιαστή,
 ντελήφθηκε πῶς ἄ
 ρα ὁ φίλος του δὲν
 θοῦσε πιά.
 τὸς στὸ καθήκον
 ουθοῦσα νὰ κυνή
 κύριό μου, καὶ σὲ

Εἶπεν οὖν ὁ ἐπι-
σκόπος πρὸς τοὺς
ἐκείνην ἡμέραν πα-
ρόντας ῥητορὰς καὶ
ἐκκλησιαστικοὺς ἀν-
δράς· «Ὁ Χριστὸς
ἐστὶν ὁ Θεὸς ὁ υἱὸς
τοῦ Πατρὸς ὁ ἀληθινός
καὶ ὁ ζωὴν φέρων
ἐν ᾧ πάντες ζήσαντες.
Οὗτος ὁ Χριστός ἐστι
ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ
ἀγαπητός, ὁ ἀληθινός,
ὁ ἀπαρχὴ τῆς κτίσεως
καὶ τῆς σωτηρίας
ἡμῶν. Οὗτος ὁ Χρισ-
τὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ
Θεοῦ ὁ ἀληθινός, ὁ
ἀπαρχὴ τῆς κτίσεως
καὶ τῆς σωτηρίας
ἡμῶν. Οὗτος ὁ Χρι-
στὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ
Θεοῦ ὁ ἀληθινός, ὁ
ἀπαρχὴ τῆς κτίσεως
καὶ τῆς σωτηρίας
ἡμῶν.»

να το τελώ και σε
βρήθηκα έξω απ'
του είδα μέσα την
αυτή των ... φίλο. Δεν
απ' ήταν άπληστοι-
... σοβαρές σκέψεις,
είδα ένα ποικιλι-
μιστό και για να
πρακτικός, σ'όλην κύ-
ρου δεν βρήκα τό-
π'ηρα στα δόντια

σας κοντά στον
έκεινος αντί να μ'
η, γιατί, επί τέ-
του έφερνα, με ό-
με δυο κλωστές,
πραγμένος έσφιξε
του καλ' άρχισε να
αστικά. Έγώ τον
τραμαγμένος, σά
θαζόμουνα κάποιο
γη ώρα έφθασε έ-

...στην κατ' ἐξουσίαν
...ταμένους. Ἐβραε
...στον τουφεκι καὶ
...στον ὄμο του. Τὸ
...ἦταν χλωμό, τὰ
...φυγμένα καὶ τὰ μά-
...τῶσαν σπίθες κα-
...ρὰς πολὺ, γιὰτι
...τὸν ἐβλεπα σ' αὐ-
...κάστασι.
...ρημοσύνη ποῦ δια-
...τὰ σκιὰ κατὰ

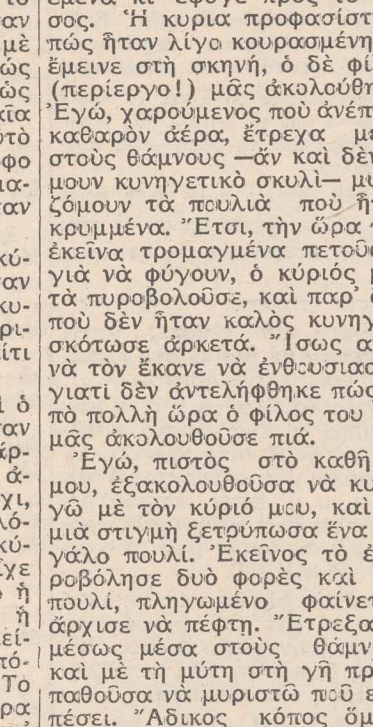
...κατά κάποιο προετοιμασμένο
...πληθυσμό, ο οποίος
...και το όπλο, αφού
...τησε, έπεσε από
...ου.

...όσο βγήκον έξω ή
...φίλος και με τρό-
...νον κύριο μου που έ-
...βριστές. "Εκείνος
...σημένιος έκανε γα-
...λο που είχε δίπλα

ἔρε. Οἱ ἄλλοι τότε
 ἤλθαν, ἐπῆραν δρό-
 κύριός μου μὲ πέ-
 ῖ, ἔρριχνε προσπα-
 τήρη τὸ ὅπλο πού
 ἔπαιρει ἐν τῷ μετα-
 ρυα. Ὑστερα δὲν

ТОУ К. НИК. ТЕРЗН

στραθῆς τοῦ ...ἀσώτου φίλου
Σ' αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν ἔλει-
μέρος κι' ἐγώ, ἐξ αἰτίας
τοῦφεκιοῦ ποῦ πῆρε μαζί
ὁ κύριός μου, γιὰ κανένα
λί. Μπήκαμε λοιπὸν μέσα
αὐτοκόνητο, κι' ὕστερα
ἀρκετὴν ὥρα φτάσαμε σὲ
ὠραία τοποθεσία, μὲ δέν-
τρα καὶ θάμνους. Ὑἱστήσαν
σκηνή, κι' ὁ κύριός μου ὁ

Δεν ξέρω τι είχε παθεί
δεν μπορούσα να το βρω.
Χροντάς πάντοτε απομακρ
ήκα χωρίς να το θέλω και
μια στιγμή βρέθηκα έξω
τη σκηνή, όπου είδα μέσα
κυρία μου με τον ...φιλό.
με είδαν γιατί ήταν άπρη
λημένοι σε ...σοβαρά σκέψ
έγω όμως είδα ένα πουκα
σάκι χρωματιστό και για
την νύμφη άπρεκτος στην

ὅτι οὐ (ἀφ' οὗ δὲν βρῆκα
ποῦλιν) τὸ πῆρα στὰ δόν-
κι' ἔφυγα.

Ὅταν ἔφτασα κοντὰ σ'
κύριό μου, ἐκείνος ἀντὶ τῆς
εὐχαριστήσεως, γιατί, ἐπὶ
λαοῦ, κατὰ τὸ ἔφερνα, με
ποδεχτήκε με διὰ κλωτῶν.
Ὑστερα πειραγμένος ἔσφα-
το τοῦ φέμι του καὶ ἄρχισε
περπατῆ βιαστικά. Ἐγώ

[illegible]

Μὲ τὴν νοημοσύνη ποὺ ἔ-
κρινε ἐμὰς τὰ σκυλιά, κα-
λῶς καὶ κατὰ κακὸ προσ-
μαξέ. Μ' ἕνα πηδημα ὅρι-
παυοῦ τοῦ καὶ τὸ ὄπλο, ὁ
ἐκπυροσκόπησε, ἔπεσε
τὰ χέρια του.

Μὲ τὸν κρότο βῆκαν ἐξ-
κυρία κί' ὁ φίλος καὶ με-
μo εἶδαν τὸν κύριό μου πρὸς

σαν λυσσασμένους ἔκανε
πάρη τὸ ὅπλο ποὺ εἶχε δι-
στεινὸ μὴ τοῦ ἔδωσα μιὰ δι-
κωνιά στὸ γέρι. Οἱ ἄλλοι ἦ-
σαν γὰρ συνήλθακοι, ἐπὶ τῶν
ματιῶν τοῦ κυρίου μου μέ-
θους ποὺ μ' ἔρριχνε προ-
σοχῶς γὰρ πάλιν τὸ ὅπλο
τοῦ τὸ εἶχα πάρει ἐν τῷ
ἐξυπνίσμῳ καὶ ἔφευγα. Ὑστερὰ

Ο δεκάλογος
ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΖΑΝ ΖΥΛΛΙΕ

- 1) Προσέχετε να φυλάσσεται πάντοτε από την ύγρεια και να διατηρήτε το σπίτι σας στεγνό.
- 2) Ο πρώτος όρος της οικιακής υγείας είναι στεγνή και καθαρή αμόρφωση.
- 3) Όταν οι τοίχοι και εν γένει όλα τα διαμερίσματα του σπιτιού είναι στεγνά, η υγεία είναι κατά το ήμισυ εξασφαλισμένη.
- 4) Αφίεστε τον ήλιο να μπαίνει ελεύθερος μέσα στο δωμάτιο του ύπνου.
- 5) Το φως του ήλιου είναι απαραίτητο για να διατηρήσει καλή κατάσταση τον αέρα που αναπνέουμε.
- 6) Μη κοιμάστε με την ίδια φανέλα που φορέσετε την ημέρα.
- 7) Μη φορέσετε λεπτές κάλτσες ή ελαφρά παπούτσια εν καιρώ ύπνου.
- 8) Μη φοβείστε το κρύο. Εκείνοι που φυλάσσονται περισσότερο από αυτό προσβάλλονται ευκολότερα.
- 9) Φροντίστε να έχετε τα πόδια σας ζεστά και τα κεφάλια σας κρύα. Το στήθος και τη ράχη καλά προφυλάγματα.
- 10) Μη τρέχετε πολύ όταν φυσά κρύος αέρας. Πάντα πρέπει να προσέχετε να αποφεύγετε τον παγεμένο αέρα.

θυμολογία πιά τίποτε, γιατί μία πέτρα με βρήκε στο κεφάλι κι έπεσα ανάστροφο.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου βρήκα σ' ένα ώρατο κρεβάτι με δεμένο το κεφάλι, κι από πάνω μου στεκόταν ο κύριος μου μ' έναν κτηνίατρο. Έβγαλα ένα γαούκι μου πρόμου, αλλά ο κύριος μου με χείδεμε γλυκά.

Τότε κατάλαβα πως με συγγαρούσε και το έλγυσμα το γέρι με την γλώσσα μου. Έκείνος δάκρυσε, και γυρίζοντας προς τον κτηνίατρο, είπε: «Γιατρέ μου, αν δεν ήταν το σκύλο μου, τώρα θα ήμουν φυλακή».

Θυμήθηκα όλα τα γεγονότα που δεν άπορησα κατόπι να δεν είδα πια σπιτί την κυρία μου...

ΝΙΚ. ΤΕΡΖΗΣ

Δαίμονας που έβγαλε τον άνθρωπο από το σπίτι

Τό να έλκ και να συγκροτεί τα δέματα των ανθρώπων ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι το μυστικό της θελκτικής επιδερμίδας. Νεανικό δέρμα ζωντανό, χωρίς ρυτίδες, χωρίς λεκές, θελόδινο, είναι το αποτέλεσμα της χρήσεως της κρέμας: ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ.

Αι εκφράσεις, δαυματού και συγχρητηρίων που έχει στο ενεργητικό της καθώς και η πολυετής περία των κατασκευαστών της, πείθουν περί της δαυματούρου ιδιότητος της κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ.

ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ CANA

ΜΙΑ ΦΑΡΣΟΥΛΑ

ΤΑΞΕΙΔΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΜΕ ΤΟ ΝΤΟ-ΡΕ-ΜΙ-ΦΑ-ΣΟΛ

Είχε γίνει άνωπορος ο Γιάννης Σπορίδης στην παρτία του καφενείου του Κυριακού. Μά ήταν και άποροστικός τύπος. Όλο για τον έαυτο του μιλούσε, όλα τα ήξευρε, ο' όλα άνακατέυε, και παντού έδιε την γνώμη του. Καί έπί πλέον, ήταν και ντίπα βλάσας. Η παρτία δέν μπορούσε να τόν χονέψει, αλλά δέν ήτο και δυνατόν να τού άναγορεύσουν να έλκεται στο καφενείο.

Μία μέρα ο Σπορίδης τού άγγειάλε καί τού τού κακοέπαινε. Είχε ένα θείο στο χωριό, στην Τρίνεια, ο οποίος τού έγραψε να πάη να τόν ελκε όποταν θέλκε.

Η παρτία άρχισε να έλκεται ότν γήγορα να στερήκε την συντροφία τού και έλοι τόν ένεβάρωναν σία σέβδια του μεταβάσεως στο χωριό.

Ο βίος του, έλεγε τώρα καθήμενος ο Σπορίδης, φροντίσει να μού εύρη μία καλή δουλειά.

Ένα βράδυ κατέφθασε χαροένος και πρεχάτος στο καφενείο.

Αποτόν, φίλοι μου, μού φαίνεται ότι δά σές άποροστικό.

Σοδούσται ! Νά και τού γράμμα. Μού προσφέρουν μία πρώτης τάσεως θέσι στο χωριό.

Όστε είνε γεγονός. Καί πότε φεύγετε ;

—Νά σές πώ, διατάξω λίγο γιετί το ταξείδι στοιχίζει και φοβούμαι μήπως ή δουλειά δέν έπαινε...

Έκείνη την στιγμή ο Μίσης ο Φάσος, που παρακολουθούσε σιωπηλός τόν διάλογο, μίλησε και ατέσε.

—Πάστε να πάη να ήτε παρτία, να έλκετε τόν έαυτο. Έάν δέν σού άρέσει ή δουλειά, έαναγνώστε πίσω.

—Βλάσας ! Καί τά έβδα τού τρέλνου πούδς δά μού τά πληροφορή ;

—Θά σού πώ ένώ έναν τρόπο να πάρετε εισητήριο δωρεάν.

—Μιλάς σοβάρα ;

—Νά σές θάμω ! Νά, δέν έχετε παρτία να πάη στην θυρίδα τού σταθμού και να πάη στην ύπάλληλο ; Ένα εισητήριο για την Τρίνεια. Ντό-ρε-μύ-φά-σολ !

—Καί, Καί για να με πιστεώσετε, αναλαβάνω ένώ να σού πληροφορή το μπιλιέτο μου, έάν δέν σού δώση ο ύπάλληλος. Όλοι έδώ είνε μάργουρες.

Ο Σπορίδης έκείσθη αύτην την φωνή.

—Έν τούσθη περιτώσει, φεύγω αύριο το πρωί.

... ..

Ο Μίσης ο Φάσος όγινε από το καφενείο, πήγε ίσα στην ύπάλληλο και έλκε τόν ύπάλληλο τόν εισητήριο.

—Άκουσε για άφέντη. Είνε ένα παιδί καλής οικογενείας, μα φτωχό, πού θέλει να πάη στην Τρίνεια, αλλά δέν έχει παρτία. Άπεφάσισε λοιπόν να πληροφορή ένώ το εισητήριο του. Εκείσθη όμως ένε πολλή άπεφάσισε παιδί και δέν θέ έλκετο πώ, έλεα ότν θέ τού δώσουν το μπιλιέτο δωρεάν σόν σταθμό.

—Καί.

—Νά λοιπόν, σού πληροφορώ ένώ το μπιλιέτο και αύριο το πρωί έάν έλκε το παιδί, το τού δίνεις χωρίς να πάρετε χρέματα.

—Καί ! Καί πώς θά τόν γνωρίσω ;

—Θά σού πώ : Ένα μπιλιέτο για την Τρίνεια ντό-ρε-μύ-φά-σολ.

... ..

Την άλλη μέρα το πρωί ο Σπορίδης κατέφθασε με τις βαλίτσες τόν σόν σταθμό. Δεισιδούσαν καί εύθειαν στην θυρίδα τών εισητηρίων.

Μία τρένη για την Τρίνεια ντό-ρε-μύ-φά-σολ.

... ..

Παίρκε το εισητήριο, επιβιβέσεται τού τρέλνου και φεύγει.

Τό δρώσν, σόν καφενείο, ή παρτία έκασσε σία γέλιοι με τού κύλο του Φάσος.

Έν τώ μεταδύ ο Σπορίδης έφθασε στην Τρίνεια. Η δουλειά δέν έπαινε, γιατί ο προϊστάμενος προσέλαβε έναν συγγενή του.

—Ε ! δέν γάσκε και τίποτε, σέφκερις ο Σπορίδης, Έτσι κι Έτσι το ταξείδι είνε τζάμια.

Κάθεσιν δύν-τρείς μέρες άκούη στην Τρίνεια, φλεντόνικε με καί φίλους, μέχρης ότου έκωνόλκεσε όλο τρέλιν στο μέρος μας και σέ λίγες ώρες έλκεσε παραλόςσε καί τού γράψε χείρα τόν σανατόλκεν του.

—Ιδού τού μυστήριον ξεδιαλύνεται τώρα—μύ έπες κατόπι ο ντεσέκτιβ Τυξέρ. Τό δρώσιν της έπ' έσεί, 128 άποροστικές έ-ήνευται. Ο Σάν Μαρτιν είνε έ-κείνος πού έξηφάνισε τόν δερμαστικήν Λεχουδέκ. Είχε, φαίνεται, μύσει ότν ο Λεχουδέκ ήτο έραστής της γυναικής του. Κα-τάρωσε να κρύφει κάμπεσο και-τόν τού μίσε του, όταν μία μέρα καθός ταξείδευαν με τού τρέλιν δέν έξάσσεσε πλέον, τόν κτήνησε σέ κεφάλι και τόν έξηφάνισε τού καμπίνη της άτμομηχανής. Άπό τού έγκλημης αύτς σέ λίγη ώρα τού σάλεσε το μυαλό !

—Άλλά ποίος έδεσέφανεσ την κυρία Λεχουδέκ ;

—Η έρωμένη τού γυνός της. Είχε πιστεύσει ότν ο Λεχουδέκ είχε κρυφά και έτν άφινε να πιστεύει από τόν κάμπεσ ότν έξηφάνισθη διά να άπαλλαγί από αύτην εύκολότερα. Πήγε λοιπόν να εύρη την υπήκοα του. Έπί-στευε ή σέσερ αύτη, ως φαίνεται, ήλθες τος έρωμένη έτν ή υπήκοα έξ έρωμύελευσε τού γυνός της να κηλή μία φεικτική έξάφνη. Καί είνε τήν άποφάση ότν ο Λεχουδέκ έρωμύελευσε σέ σπία πού έλάθετο ή υπήκοα του. Μ' αύτς τις ιδέες έπήγε στην γυνή Λεχουδέκ και άρχισε σέ λίγες ώρες να ήρωμύελευσε στην τρέλλα από τού θυμώ της, διέτι ήτο πεπεισμένη έτν μάννα και γυνίς ήδελαν να την έφερωμύελευσε, άναπέν ένα σίδερα και μ' αύτς έκτόπησε την Λεχουδέκ στο κεφάλι. Όταν είσε έτν ή γυνίς Λεχουδέκ έκπλώθηκε κα-τά γής νεκρά, την έπιασε μέγας πανικός και τότε πήγε και έκπες σόν Σπικουάκ και έπνιν.

Όλκήλκερ άλυσος περιστάσε-ων—είπε. Καί τώρα σέ τρι-πλεύν αύτς δρώσιν στο έλός εί-

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΤΑΧΕΙΑ 128

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΑΣ]

λουτήρουν, έβγαλε από την μικρά βαλίτσα δυο «φρέμες» και μού είπε: Πάρε και φέρεσε την μίση. Σε λίγες λεπτά έλκεσθη τούσθη είς έρώτας, άπιδόσαν χωρίς καν να μάς δώση κανείς προσοχήν και άρχισαμε να παρταχόμας έδώ και εκεί σίας άτμομηχανής πού ήσαν παρταχόμενες επάνω στο σίδερα έ-πως τά άλογα σόν σταύλο.

—Νά ο άνθρωπος μας !—είπεν ο Τυξέρ.

Πράγματι ο Μαρτιν, ντυμένος και αύτος με «φρέμα» έγύρισε μέσας σίας άτμομηχανής σάν να έλκεσε για να εύρη την δική του. Δέν μάς έδωκε καμμία προσοχή, Τέλος έβρε την άτμομηχανή πού ήθελε, ανέβηκε τις σκάλες της και ήτο έτοιμος να έλκε την άτμομηχανήν μπρός. Φαντα-σθήτε τί νέα καταστροφή δά έ-πληρωσθή αν αύτος ο τρέλλος παρταχέται σόν μολόν τού άπυου.

Ο Τυξέρ μού είπε να μείνω ένώ έπάνω στις σκάλες γραμμές και αύτς ανέβη στην άτμομηχανή και έσάσε δίπλα σόν Μαρτιν, ο έπείσε τόν νυττεύσε με δύσπιστο έλέμω.

—Ζάν δέν με άναγνώριζεις ;—τú έκανε ο ντεσέκτιβ.

Ο τρέλλος δέν άπάντησε, άλλ' έπροσέκαθε να έλκε την μηχανήν μπρός.

—Δέν με άναγνώριζεις ;—έκα-νε πάλιν ο ντεσέκτιβ—είμαι ο Άρμάνδος Λεχουδέκ.

—Α ! παληάνθρωπε ! έρωμύε με μία εύλαστική φωνή τότε ο μηχανικός—ού είσαι ο έρω-μένος της γυναικής μου ! παλη-άνθρωπε τώρα δά είδες.

Έρρίθη επάνω σόν Τυξέρ και τόν άρπάξε για να τόν πε-τάξη μέσα στο άνωμύμενο καμπίνη της άτμομηχανής. Παρά τού ότν ο Τυξέρ ήτο χερσένικος, ένω-μύελευσε να άναμύνη από τις έ-κατοντάς καλώς έκτακτικές ένώς τρέλλος. Έπέτρεψε έπώ-να στην μηχανή και έφωμύελευσε βοήθεια. Άπό έλα τά μέρη έ-

τρέλιν στο μέρος μας και σέ λί-γες ώρες έλκεσε παραλόςσε καί τού γράψε χείρα τόν σανατόλκεν του.

—Ιδού τού μυστήριον ξεδιαλύ-νεται τώρα—μύ έπες κατόπι ο ντεσέκτιβ Τυξέρ. Τό δρώσιν της έπ' έσεί, 128 άποροστικές έ-ήνευται. Ο Σάν Μαρτιν είνε έ-κείνος πού έξηφάνισε τόν δερμαστικήν Λεχουδέκ. Είχε, φαίνεται, μύσει ότν ο Λεχουδέκ ήτο έραστής της γυναικής του. Κα-τάρωσε να κρύφει κάμπεσο και-τόν τού μίσε του, όταν μία μέρα καθός ταξείδευαν με τού τρέλιν δέν έξάσσεσε πλέον, τόν κτήνησε σέ κεφάλι και τόν έξηφάνισε τού καμπίνη της άτμομηχανής. Άπό τού έγκλημης αύτς σέ λίγη ώρα τού σάλεσε το μυαλό !

—Άλλά ποίος έδεσέφανεσ την κυρία Λεχουδέκ ;

—Η έρωμένη τού γυνός της. Είχε πιστεύσει ότν ο Λεχουδέκ είχε κρυφά και έτν άφινε να πιστεύει από τόν κάμπεσ ότν έξηφάνισθη διά να άπαλλαγί από αύτην εύκολότερα. Πήγε λοιπόν να εύρη την υπήκοα του. Έπί-στευε ή σέσερ αύτη, ως φαίνεται, ήλθες τος έρωμένη έτν ή υπήκοα έξ έρωμύελευσε τού γυνός της να κηλή μία φεικτική έξάφνη. Καί είνε τήν άποφάση ότν ο Λεχουδέκ έρωμύελευσε σέ σπία πού έλάθετο ή υπήκοα του. Μ' αύτς τις ιδέες έπήγε στην γυνή Λεχουδέκ και άρχισε σέ λίγες ώρες να ήρωμύελευσε στην τρέλλα από τού θυμώ της, διέτι ήτο πεπεισμένη έτν μάννα και γυνίς ήδελαν να την έφερωμύελευσε, άναπέν ένα σίδερα και μ' αύτς έκτόπησε την Λεχουδέκ στο κεφάλι. Όταν είσε έτν ή γυνίς Λεχουδέκ έκπλώθηκε κα-τά γής νεκρά, την έπιασε μέγας πανικός και τότε πήγε και έκπες σόν Σπικουάκ και έπνιν.

Όλκήλκερ άλυσος περιστάσε-ων—είπε. Καί τώρα σέ τρι-πλεύν αύτς δρώσιν στο έλός εί-

Ο δεκάλογος
ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

- 1) Μην άρχίζεις ποτέ φιλονεικία με τόν άνδρα σου.
- 2) Μη λημονείς ότν είσαι γυναίκα ένώς άνδράς και όχι ένώς θεού. Έπαμύνος μήν έκαπλήσει για τις άδυναμίες του.
- 3) Άν έλκεται ότν ο άνδρας σου δέν έχει καρδιά, μη έξηγές ότν δέν τού λείπει το στομάχι. Νά τόν περαιοτήσαι λοιπόν να είσαι θε-δαία ότν δά κυριαρχήσεις και στην καρδιά του.
- 4) Προσπάθεσε πάντοτε να ύπερ-ισχύη ή γνώμη τού σπύχου σου. Αυτό και έκείνον άναμύνη και έ-σένα δέν ζημιάνει.
- 5) Διάβασε όλα τά ενδιαφέροντα τόν έφημερίδην για να μάρες να τού λήψεις μίαν άπορία του.
- 6) Μη έλκες από τόν άνδρα σου ποτέ χρέματα άνωτέρα τόν δύνα-μης του.
- 7) Καί στή σφοδρότερη φιλονεικία δέν πρέπει να πληγώσες τού σπύχου σου με πικρά λόγια.
- 8) Άπό καμφο σέ καμφο δά έπαί-νει τόν σπύχου σου και να τού λές ότν άποτελεί τού πρέστιον τόν συ-ζύγον. Καί σού μη προσπαθήσει να κερθή τά ελετήριά σου.
- 9) Άν ο σπύχος είνε έξυπνος, να είσαι συντηρητιστής του, αν είνε καλός, να είσαι ή φίλη και συμ-βούλος του.
- 10) Νά σέβασαι περισσοτέρω από όλως την περσία σου και να μη λη-μονήεις ότν έκείνη άναμύνη ο σύ-ζυγός σου πλιν άναμύνη έαίνα.

ΚΡΗΤΗ
ΛΕΒΕΝΤΟΓΕΝΝΑ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΑΣ]

με το πιστό, με μεγάλη πισ-
για την Αδελφότητα.

... ..

Η ώραία έξηλ κύρια, άκούει. Σάν άναμύνη κηλόςσε :— από την ψηλή ταράτσα πού κα-θόμασσε— προς τά πέρα... Καί άνακαλύπτω, δέν έχει στήλινε τά μάτια της σ' Ακρωτήρι.

Σιωπό...

Η σιωπή είνε ιερά, κάποιες στιγμές.

—Γιατί γυρίζεις και α' έρωτάς ;— έλεγε μού λέτε αύτς το τε-πρόσγειο.

Δέν ρωτώ πού ο Καταλαβάνω. Ηα' της άποφάσε :

—Άκούεις άρσις κυρία, ή άναμύνη τούσθη Έλλάδα κι έ-χελε κλεισθή την Κρήτη στην ψυ-χή σου. Άκούστέ το :

Περλιόμω μ' Ακρωτήρι μου, ή δόξα σου είνε τόση, πού δέν μπορεί ψηλότερα ποτέ της ν' άποσώση...

... ..

Χτυπά τά μικρούλια χερσάκια ή Κρητικολέτρες έξηλ σνα-δέλφους μας θριαμβικά κι άστερα φωνάζει :

—Ζήτω ή Κρήτη !

Σιωπούμε. Μα σία μάτια μας βρίσκειται γραμμένο ένα μέγας-μεγάλο : Εύχαριστώ !

ΜΗΔΑΣ Κ. ΑΝΑΡΩΜΑΔΑΚΗΣ

... ..

Να ήνωμύελευσε : ή σύζυγος τού Σάν Μαρτιν.

—Άλλά πάντοτε έτσι είνε, φί-λε μου—άπάντησε ο ντεσέκτιβ Τυξέρ. Είσε έλες τις έπείσεδες, τις νύκτες, θρηνημύελευσε και λει-νός. Καί είνε τήν άποφάση ότν ο Λεχουδέκ έρωμύελευσε τόν πόδον, πού έξεί, καμπίς, ακάδιμο, καμπίς με έξεί έκασκασίμο, δέν άναμύελευσε... Καί μία τελλέχιστερον γυνίκα στην μέση.

ΗΛΙΑΣ ΡΑΪΣΗΣ

ΡΑΠΤΗΣ
έπί πεσσοφορματιστήν
εις τά μεγάλα καταστήματα
ΡΟΤΖΕΣ ΠΙΤ ΚΑ
της Νέας Ύαρης
Οδός Αμφοτέρης 8
ΠΑΛΑΙΟ ΦΑΛΗΡΟ

Ένα καταπληκτικό άνώνυμοσμα
κυνήγιού άγρίων θηρίων, πού μπο-
ρείτε να το παρακολουθήσετε και
από σήμερα.

Τριάντα χρόνων ζωή με τά λιον-
τάρια, τριάντα χρόνων πάλη με
τις τίγρεις, τριάντα χρόνων άγω-
νία μέσα στη ζούγκλα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-
ΝΩΝ.—Ο συγγραφέας τού βιβλίου
στις τρεις προηγούμενες συνέχειες
άκούει τόν όδηγο της άποστολής
του, τόν γέρο Ιθαγενή Σαμανάτι
να άναμύνη τόν άποστολή τού ένα
άγριου βούβαλου, τόν Μπυγκέ, πού δ-
ναν μεγάλως, τόν κρηνημύελευσε έ-
κείνην. Η ιστορία είνε γοητευ-
τική. Ο Μπυγκέ άκαλούσε το κο-
πάδι, παίρνε μυστήρια από τόν
άγριον της άγλης, μυστήρια πού
δέν άποσώθη τά λιοντάρια και τις
λεονοπαλίδες, άκούη και ή φω-
τίς, πού έβρε να την άποσώθη. Καί
ή ιστορία συνεχίζεται από τόν Σα-
μανάτι, πού μίλει τώρα για τά
άλλα ζώα της ζούγκλας, τα γουρού-
νια και τά μικρά άποροστικά.

«Είχε βραδυάσει. Στη ζούγ-
κλα ο βούβαλος ήσαν άκόμη
όρθιοι. Μερικοί στεκόταν κον-
τά στα δέντρα και έξυπνους τις
ράγες τους, μουγκρίζοντας έλ-
λαστικώμενοι. Ένα μουγκρί-
σιον έλκεται και κουνούλκεσε δυνα-
τά ή υπήκοα του, για να της
άποσώση λίγο γάλα. Ο γέρο
άγριος πού ήσαν άκόμη έσπλω-
μένοι γάμο. Τέλος όμως, με
ένα τινάγμα σπώθηκες όρθιος
και άρχισε να μωρμύελευσε τόν
άέρα και να τεντώνει τά πε-
λώρια αυτιά του. Η μεγάλη
ζέση και ή λάμψη τού ήλιου
είχαν περάσει. Ο κάμπος ή-
ταν άκόμη ζεστός, καί μαρής
κάτω από τόν όντο φως. Προς
το μέρος τών βάλτων ένα μύ-
νο φωνιτό άσπέρη, μεγάλωνε
και έλαμπε περισσοτέρω όσο
το σκοτάδι άπλώνονταν πηχτό-
τερο γύρω.

«Οι γεροντότεροι βούβαλοι
και οι γελάδες πήγαιναν προς
το ξανάμω. Η υπήκοα τού
Μπυγκέ πληροφορείσε τούς άγρι-
γούς και σέ λίγο ή Μεγάλη
Άγελή πήγαινε προς ένα βα-
θύ νερόλας στην κοίτη ένας
ποταμού. Η ώρα ήσαν έπίπε-
τη και ή ξερή κοίτη τού ρεύ-
ματος άπλώνονταν άπέραντη
από τά δυο μέρη. Κάθε πού
ήταν άλκυοι λακίμοι πού πού όλ-
γουν θά είχαν νερό, γιατί πού
ήταν μικρά πράσινα γόρτα.

Ο βούβαλοι έβροσαν γύρω
σπισμολί. Άν κανένας ά-
νθρωπος είχε την τύχη να τούς
είκε, δέ θα μπορούσε να τού
πολυγλώσσος πού ήσαν ήσαν. Για
μία στιγμή, όλο το λιβάδι
φαίνονταν πώς είνε μία συμ-
παγής κινούμενη μάσηρ μάξας.

«Επειτα ή μάξας έπασσε, κα-
θώς τμήματα τού καταπύου
τρεβόσαν προς τά γοημιά,
ένω άλλα σκαρφάλωναν τά
βράχια και να βρούν χορτάρι
από τού άλλο μέρος.

«Τέλος φάνηκαν ήγνη. Έργό-
ταν με κύκλους από την πυκνή
ζούγκλα και τά δέντρα πού
βρισκόταν σέ τόν
ακρος τού ρεύ-
ματος. Μέσας
στην κοιλιάς
γανονταν και
ένα φαυλόν-
των για να γί-
νουν καθαρό-
τερα και βα-
θύτερα άσ ο
πλινός άσ ο

πρός το νερόλας. Η μυρω-
διά τού νερού γινόταν έντο-
νότερη και οι βούβαλοι έτα-
χοναν το βήμα τους.

«Η γρήγα γελάδα ήσαν έπί
κεφαλής και το κεφάλι της
σηκώθηκε μόλις σκαρφάλωκε
την μυρωδιά τού νερόλας.

Από πίσω το κοπάδι άκολου-
θούσε γρήγορα και τά κέρα-
τά τους κτυπούσαν μεταξύ
τους και έβγαζαν κραυγές έλ-
λαστικώμενες, για να πούν.
Τά πόδια τους γανονταν βαθεία
μέσα στην σκόνη τού έδάφους
και σήκωναν σύννεφα. Σαριν-
κά ο άγριος σταμάτησε με
μιά άγρια κραυγή. Ο βού-
βαλος πού ήσαν κοντά του
σταμάτησε έπίσης. Ένας ταύ-
ρος κτυπούσε άγρια το γάμο
με το μπροστινό του πόδι. Τί
ήταν αύτη ή μυρωδιά πού έ-
βγαινε από τά πατήματα; Τί
ήταν εκείνη τά γοητή παλός-
κια γύρω από τού νερό; Δέν ή-
σαν έκει την προηγούμενη νύ-
κτα. Ο άγριος άναμύνησε
βαθεία με τίς μύτη του και
προγύρισε σφοδρώμενος τά
τήνη. Η άναμύνη τού σήκωνε
δυο μικρές στήλες σκόνης, κα-
θώς έφευγούσε με τού πρόσω-
πο σκυμένο κοντά στο γάμο.

«Εξέφωξε πάλι δυνατά με
τή μύτη του και κτύπησε το έ-
δοφος. Άνθρωπος ! Κάποιος
άνθρωπος είλε περάσει το μο-
νύπτι, καί μολύσται όγι πού
πολλές άρας, γιατί ή όμήν του
ήταν άκόμη δυνατή πένον στ
έδο έδωσας. Η γρηγα γελάδα
έγύρισε άποτόμα, σάν να ήθε-
λε να φύγη, αλλά άλλάζοντας
γνώμη, προγύρισε πάλι προ-
σεκτικά. «Οσφραίνοντο σε
τό έδοφος έμινε, για να εί-
κόνη βήμα με τά πλατεία ρο-
δοποιή το κοπάδι πού έβροσε
κάτω της προγύρισε πάνω
στο μονοπάτι προς το νερό.

«Όταν ο ήλιος γάθηκε και
μόνο τά άστρα και τού φεγγά-
ρι φώτιζαν τόν κάμπο, το πού-
λε γκίκεν κομψήμα. Μόνο ο
γασοδός πετώντας γοημιά
προς το έδοφος έμινε, για να εί-
κόνη βήμα με τά πλατεία ρο-
δοποιή το κοπάδι πού έβροσε
κάτω της προγύρισε πάνω
στο μονοπάτι προς το νερό.

«Όταν ο ήλιος γάθηκε και
μόνο τά άστρα και τού φεγγά-
ρι φώτιζαν τόν κάμπο, το πού-
λε γκίκεν κομψήμα. Μόνο ο
γασοδός πετώντας γοημιά
προς το έδοφος έμινε, για να εί-
κόνη βήμα με τά πλατεία ρο-
δοποιή το κοπάδι πού έβροσε
κάτω της προγύρισε πάνω
στο μονοπάτι προς το νερό.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η «ΕΥΡΩΠΗ», πού είνε το μόνο περιοδικό πού
φροντίζει για ν' άναμύνη τόν λογιότιμο, προ-
καλεί σήμερ μεταδύν άναμύνησιν της δια-
γωνισμύ για τού καλύτερο διήγημα και τού καλύτερο
τραγουδι. Όσοι άπών μέρος στο διαγωνισμύ αύτον
πρέπει να μην έχουν έδωσει σπύχην διηγήματός ή
τραγουδιού, πού να έχη περισσότερες από 32 σελίδες.

Ο διαγωνισμός άποσώμεται για τή συγγραφή
ένος διηγήματος χριστογεννητικού ή ενός πρωτο-
χρονιστικού με θέμα περισσευόμενο σε γεγονότα
πούχον σπία με τή γιορτή αύτη. Έπίσης για τή
συγγραφή ενός χριστογεννητικού και ενός πρωτο-
χρονιστικού τραγουδιού.

Αποσώμεται ο συγγραφέας τού διηγήματος να ή-
ποβάλει και τραγουδι ή αντίστοιχα.

Αναμύνησιν το διήγημα δέν μπορεί να ύπερβαί-
νη τά δύο διατεταγμένα γεωγραφικά (χαρτί δια-
γωνισμύ, λευκό, άχαρτο). Όσοι δέν μπόρουν
να λογαριάζουν τά γεωγραφικά των, θα γράφουν α-
άσπρη, άχαρτο χαρτί, καλλιγραφικά, ένα γεω-
γραφικό, ένα τραγουδι, ή δυο διατεταγμένα
γεωγραφικά. Μόνο σπία μία όχη τού γεωγραφικού
να γράφουν έκείνος πού δά άπών μέρος στο διαγω-
νισμύ. Τά γεωγραφικά θα άπογράφονται με φει-
νύμο, θα έχη δέ καριτωσθή φωνήλως α' αύτς, κλει-
στό, μέσα σόν όποτον—προσέταε το αυτό—θα
γραιοφί τ' όνομα, έπίπετο, άπώγνεια και διειδυ-
τό άποστολός. Μολί με τού φεινόντιμο θα γράφε-
ται πάλι και τόν τίτλο τού έργου. Άν δέν τηρηθί ο ό-
ρος αύτός, δέν θα κηλή το έργο καν.

Τά άποστέλλόμενα έργα διειδυθήναι όνομαστικώς
προς τού περιοδικόν «ΕΥΡΩΠΗ», Κολωνού 67 α. Διά
της «Εταιρείας τού Φιλολογικού Διαγωνισμύ».

Προσβία προς άποσώλη έρχον, όρίζεται από σή-

μερ έως στις 10 Σεπτεμβρίου, για να έχη καμφο
ή «Εταιρεία» να τήν.

Καίσαρ όρίζονται όραμαί δέκα είς γεωγραφισμύ.
Θά βραβεύηται ένα χριστογεννητικό και ένα πρωτο-
χρονιστικό διήγημα, ως και ένα χριστογεννητικό
και ένα πρωτοχρονιστικό τραγουδι.

Αύτς θα έχη γραιοφί από λογιότιμη άνδρα.

Ένα χριστογεννητικό διήγημα και ένα τραγουδι
και από ένα πρωτοχρονιστικό διήγημα και τραγουδι
πού θα συγγραφί από γυνίκα.

Ένα διήγημα χριστογεννητικό και ένα πρωτο-
χρονιστικό και ένα τραγουδι ΙΙ, και Χ, πού θα έχη
γραιοφί από γιορτή ή άπουδαστή άνατόρων Σχολών.
Και άκόμη από ένα διήγημα Χ, και ΙΙ, και τραγου-
δι Χ, και ΙΙ, πού θα γραιοφί από μολήτη.

Αύτς, γιατί καμίας πρέπει να κηλή στο ήπλο της
μορφώσεως τού.

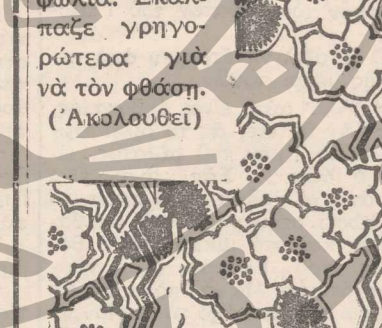
Όσα έργα βραβεύονται με Α' βραβείο, θα δημο-
σιεύονται στην άπώρταμα μαζί με τή φωτογραφία τού
βραβεύοντος.

Τά έργα θα τά κηλή Έταιρεία, της όποιος τά
άναμύνη δά άναμύνησιν προσέχως και πού μόνη θα
κηλή πού τών έργων, πού θα μάς στείλουν. Μήτε ο
διειδυτής, ούτε κανείς από τούς μόνιμους συνά-
κτας μας, θα λάβη μέρος στην Έταιρεία, κι αύτς
για να μη νομίσθι ότν θέλουμε να έπηρεάσουμε τ' ά-
παράστα—άν και γι' αύτς οι πολλοί και καλοί φίλοι
μας έλκεται, ότν αύτς δά τού σκαρφά-
νουν.

Είσοδος λοιπόν, όλοι δού, γραιοφί, λάβετε μέρος
στο διαγωνισμύ μας.

Τά βραβεύόμενα (με Α' βραβείο) έργα, θα δη-
μοσιεύονται σία φύλλα τών χριστογεννητικών ή
πρωτοχρονιστικών, πού θα είναι άγιογράμια, με έκλεκτή
συγγραφή και εικονογράφηση.

Η «ΕΥΡΩΠΗ»

ΕΥΡΩΠΗ

 Αὐτὸς ὁ Χριστὸς

— Άκούσε με 'Αγνή. Πολύ καιρό τώρα νοιώθω στο δικτίκον σου κάτι που με γεμίζει ή μια ατέλειωτη χορά ή μια βασιλεία λύπη.

Θέλω να τόν σταματήση. Μ' αυτός έακολουθήσε μ' όρηι :

— Νοιώθω πάντα την ανάγκη να βρίσκομαι κοντά σου. Στό γεμίζει την πραγματική άδειαν ζωή μου. Κατάλαβε με, 'Αγνή.

Τά μωγουλά του είχαν κοκκινίσουν στο αυδάχημα αυτό έλασμα μιας όρηις που έμενε ζήλεια κρυμμένη μέσα τόν τόνον κορπίσε. 'Η 'Αγνή άναστασμένη, τούτπασε τώ χέρι.

— Χρήστο, πιστέψτε με, αυτά που πού λές με κάνουν άνωκάτα. Μά σέφουν τί συνθήκες τί άχαρης ζωής μας. Σέφουν την έρημ ή μάνα μου, την άδελφούλα μου...

— Ο Χρήστος την κύτταε παρ'ονομένη.

— Γιατί 'Αγνή δέν θέλεις να με νοιώθεις; Όλα πρέπει να τά σκεφτόμαστε. Μά δέν πρέπει να ξεχνάμε πός έμιασε πώς. Πός έχουμε διακάμωται στη ζωή, 'Αν ζωή μας έχει έσχάσει, μείς οι ίσοι, πρέπει να τίς τώ θυμίσουμε.

Σταμάτησε. Τώ πρσάστω του έκαλε. Μιλούσε με τόση θερμύη... Παρσάσσανταν καί νόησε πός μιλούσε σέ καμιά άσχηκνώντρη συνάδελφόν του. Έγχε πλησιάζει την 'Αγνή, πού τόν άκούσε σάν άφρημένη. Ξαφικά τώ γέρω υπέρστω τόν άγκάλιασε τώ γυμνό τίς κορμί καί τούφωλε πού σφύρασε. Τά χέλι του διπασμένη ένόησαν καί τά χέλι της. Μιά άναρχήνια γοργώπεσε τώ κορμί τίς 'Αγνής. Τά χέρια τίς πλ

ΕΙΣΕ ΔΕ ΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
πολλές φορές να λέν πως «ο Χρί-
στος δε νάνα άρρωστος», Μά πε-
νούσε το πιστεύε. Τώρα όμως, όσο πε-
νούσε ή άρα, ή άμφιβολία την
τυραννούσε. Θαιπά-θαιπά ρχόν-
ταν στη μνήμη της κάποιες ει-
κόνες... Στιγμές που ο Χρήστος
πήγαινε να πιά άκρη του έργου
αλλά έφαινε άβυσσος στο βου-
χά του άκούγοντας από το βουχά
των μηχανών. «Άλλες στιγμές
πού μέσα στά χάδια τους ένοιω-
θε τά χέρια του, το μέτωπό του,
να κάνουν ή νάνα βρεγμένα από
έναν ψιλό ιδρώτα... Κι ή άμφι-
βολία έπαυε μέσα της σιγά-σιγά
τή μορφή της βεβαβαιότητας. Τώρα
παρουσίαζόταν μπροστά της
έναν Χρήστο, υγιή, αλλοτινό, ζέ-
λωτο, ψυχρός, άποκροπτι-
κός...»

...Πέρασε καφός. «Ο Χρήστος
δέν άκούγονταν πιά... Τό άρρω-
στο, Μονάχα ή Άγνή, ή κάπνα
σεχόν κάθε βράδυ στην κίνασά
του. Καθόντας άφες ασκήψη κοι-
τά του. Τόν έβλεπε να λιώνει ή
κάνα μέ τη ήμέρα καί μαζί του να
σβόνουν τά διενερά της, ο προσ-
θόκιος της. Μά όπως την είχε συ-
νηθίσει ή ζωή, τάπαρνε έλεα τόσο
μυρολατρικά...

Κ' ένα μονού βροχερό δειλ-
νό έκλεινε το άτυχο έρωτικό ρω-
μάντζο της Άγνης. Πάνω στο νο-
τιομένο από τά πρωτοβρόχια χό-
μα, άφανε βαθεία γυρνάει μία
θαλπειρή συνουσία... Το φταχκό
κιβούρι του Χρήστου που τό κρα-
τούσαν εργατοπάτακα χαμένα από
τόκοψη μηχανήματα ρούχα τους.

Πισω πέντ' έξη εργάτες κι' ανά-
μεσά τους ή Άγνή...

Τήν άλλη μέρα στο έργαστήριό,
τίποτα τό διαφορετικό από τίς
προηγούμενες. Μονάχα ή Άγνή
είχε ελασάγει μία άπλή βίδιού-
σα μέ θεόρατης μηχανής...

ΣΩΤΗΡΙΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

[illegible][illegible]

Το πριδί των 16 χρόνων

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Τὴν δόνασαν «ὣ Στασπούτα πού τραγουδᾷ». Ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας - στὴν ἄλλη, ὅπως σ' ἕνα παραμυθί - ἐγένε ἡ νέα πού πληρώνατε περισσό-τερο στο κό-σμο. Κι' ὁμοῦς ἡ Ντίνα Ντάρ-μιν δὲν ἔινε ἀκόμην πολὺ γνωστή. Τὸ δευτερό της φίλμ μολίς τῶρα προβά-λεται στὸ Πα-ρίσι. Εἶνε τὰ «Ὡ Ντίνα καὶ τὰ παιδι- της». Τὸ πρῶ-το της φιλμ ἦ-ταν «Τὸ ρί-σ κορταίς της μόδας».

Ἐἶνε ἕνα κο-ρίτσι γερό, σπέλτο, μὲ μιὰ παιδικὴ ἀφέ-λεια στὸ συμ-παθητικὸ της πρόσωπο.

Ἡ «Ἐντίνα Μάε Ντάρμιν (τὸ ἀλη-θινὸ της ὄνο-μα) γεννήθη-κε στὴς 4 Δε-κεμβρίου 1922 στὸ Οὐνίγν - πεγκ τὸ Κα-ναδᾶ. «Υστερ-» ἀπὸ λίγο και-ρὸ οἱ γονεῖς της ἐγκατε-

ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΦΩΝΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΤΙΚΕΤΩΣΕ "Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΡΩ"

...το-πιθωμία είναι να παίξει σε...
...τή ντι.

...Έτσι άρ...
...σε να παί...
...μοσή μ α...
...τ ρ αγουδ...
...μέ τον γ...
...στο "Ιουστ...
...καθηγητή...
...τρέ ντε Σ...
...κουράα...
...ιται, άλλ...
...βαρύτο ν...
...στην Μετ...
...πόλιταν...
...Σαγκουρό...
...βασιμσε...
...έξαιρε τι...
...γάρες της...
...θητριάς...
...σοπράνο...
...τίς σπάνι...
...Λέγει δέ...
...η νεαρήΝ...
...α νήνη κ...
...ατρερά...
...τη ν Γκρ...
...Μούρ και...
...Ζαννέρ Μ...
...Ντόαλντ...
...Μιά μ...
...την βάζει...
...τραγουδι...
...ρίς όνομα...
...ροβιφωνι...
...σταθμό...
...Λός...
...Αν...
...Ασε. Κί...
...γνωστή...
...έγινε π...
...γνωστή...
...συγκινεί...
...Σ. Ρότζερ...
...ντιπρόδ...
...της Γιουν...
...σας. Φ...
...μίας απ...

σεις των αστέρων.
Π α υ λ . Δ η μ . (Ενταύθα).
γυρίζεις στο Παρίσι το «Βενέν»,
δεν πρόκειται προς το παρόν ν
φιλή. Α ή θμισέας, πρό καιρού
συνείπαι γή αυτήν.
Η λ . Ν α σ . (Ενταύθα). Δ
ή απαιτούμεθα σας. Μας φωνιά
λ ηνες ήθροιστο το θέατρο μας
νέμα. Εξόμα διαφέρει το ένα πα
μα με σχεδόν πάντα είναι ήθροιστο
ν ή γνήρ ήθροιστο το σινεμά.
Α νίεσ ήμερ σμερα δέν είναι επι
ταχι τόσο σποσι ήθροιστο, δ
νοντας.
Ε ί ο ρ . Α σ π α . (Περισά).
γεννήθηκε το Νέα Υόρκη το 19
μαραρα μάλλια και πρωτονοήτατο
στο σινεμά, έπαίξε σ' ένα θέατρο
Το πρώτο της φιλή, «Αύρι μέ
ελχε άποτυχία, πράγμα που την
το Χόλλυγουντ και να παρή γη
Ώστας από ένα χρόνο, (το 193
την άφάρκα για τέτα φιλή.
Τ ι ο υ α . Α γ . (Ενταύθα).
Ρωσά. Χούντιντον δημοσιεύτατο π
Π ε τ ρ . Ο ι κ . (Ενταύθα).
ν ήθηκε στο Νέα Υόρκη την Ιν
Εσωνθή με πρώτα μάτια. Σποσι
Σοχλή. Έχει παίξει σ' πολλά γ
γυριστοίκε το 1925. Μετεξέ νη
Νατα από ένα χρόνο, (το 193
τα χ έξη: «Κρίσιμον Σίτι»,
βαθία των γυναικων, «Μήνυ
είναι καυρόδ που δεν παίξει πλέ
Μ α ρ ο . Β α σ α . (Ενταύθα).
της Έλκισον Λάντ είναι. Έλκισ
ή άδωχί της σείναι ή κάουσα τ
Έλκισον γεννήθηκε στο Βενετία
το 1904. Έχει γυριστοκίνα με
μάτια. Σποσιδασ στο Λονδίνο.

Νέα από πα

Ο γνωστός Γάλλος ήθροιστο
αυ τοιού «Ο άβ
Ο σπονητόρε Φερνάν Ρίβε
της ταίαντος του «Έσπασας
τον Άντρέ Λεφω και την Λυ
Ο Σαρλ Μοντανί και ή Λυ
αλλοίκε στο φιλή «Βενέν» πο
αλλοίκε στο σπονητόρε Ζαν
Έντρεο Λιόνα Μπαλ

Ὁ Σάβλ Μπουγιγιῆ
 Ἡ Πάτ Πάτερσον
 ἀ παύξη σὲ κανένα
 εἶχαμε κάτω δημο-
 νέν ξέρω γιατί αὐτὴ
 καὶ μποροῖν οἱ Ἑλ-
 νὰ παίξουν σὸ σπ-
 αῖζιμο καὶ τὸ ἄλλο.
 τὸν θεάτρον μπορεῖ
 ν οἱ ἑλλαντικὲς ται-
 ριέρες, αὐτὸ ἀρκεῖ-
 οὺς εἰς τοὺς διευθύ-
 Ἡ Σιλβία Σίντνεϋ
 10. Ἐχει καστανό-
 μάτια. Ποῖν παίξῃ
 τῆς Νέας Ὑόρκης.
 (παράφορον ρατίσιον)
 ἔκανε νὰ παρατήρη-
 νὰ σὸν ἑαυτὸν. Μι-
 11) ἡ «Παραμένουν»
 Ἡ διευθύνσις τῆς
 ροκάτο.
 Ἡ Λέιλα Χάινς γεν-
 Μαῖον 1906. Εἶναι
 ὄχις σὸ Κλάρι
 ἰλν), καὶ τὸ πρῶτον
 αἰώνιόν της εἰ-
 «Τὸ κτήνος». «Τὸ
 Κάουξ» κ. ἂ. Τώρα
 ν.
 Τὸ εἰρηθινὸ ὄνομα
 ἄβει Μαρία Λάντν.
 Λαντάντν Λάντν. Ἡ
 στίς 6 Δεκεμβρίου
 αἰαλῖα καὶ πρῆσινα
 ΕΝΕΑΡΙΣΤΑΣ
 ντοῦ
 Νοῦλ—Νοῦλ, πρωτα-
 ὡος». Ἡ
 ἔτελειωσε τὸ γυρί-
 ὡος τὸ πρῶτον μὲ
 Κλέβερε.
 Ἐτ Λαντνέν πρωτα-
 ὡν γυρίζῃ δ Μάρκ
 60.
 γυρίζῃ δ «Σοῦν —

των ταπεινών. Ὅσον φοροῦν ἐμέ-
να, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη πάλιν λέ-
γεταί καὶ δὲν θὰ δεῦθό τιποτέ ἀπὸ
σας. Πηγαίνετε να ἐτοιμασθε τὸ
ταξί σας, συγχρόνως θὰ σὰς εἴ-
πω καὶ ἄλλα καὶ ἐπὶ ἄλλοις ὅσα
ἐὰν χρειαστῇ ποὶ ἐκτελέσῃτε ἀπὸ
τοῦμα σας.

Ὁ πρῶτος ἐκλονίζοντες ἐπι-
σκήνη καὶ ἐβῆθη ἐξω χωρὶς να
εἰπῇ λέξι.

Ὁ δεύτερος ἐστράφη πρὸς ἐμέ καί
μοι εἶπε·

— Θέλεις ἐγγηγήσαι; Ἀο-
πὸν θὰ σοὺ περιγράφω ποὶ ἔγινε
τὸ ἐγκλημα. Ἰσως ἂν μὴ μὴ εἶσαι
ἀκριβὴς ἐπὶ διακτὰς τὰς λεπτομε-
ρεῖας, ἀλλὰ ἀρκέσει καὶ ἡ γενικὴ
ἀπὸ μόνος, ἀς υπεθεσάμεν ὁρθὸς
εἶς τὸ μόνον τὸ δογματικὸν αὐτοῦ.
Εἶχε τοποθετηθεῖς τὴ πολυθρόνη,
ὅπως τὴ ἐτοιμοεπιθετικὴν ἡμέτε-
ρα ποὶ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ μικροῦ τάξις
δὲν.

Καὶ ὡς αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ Χά-
ρις ἐπὶ σκήνη, ἔβαλε τὸ τῶν του

— Τώρα πές πώς σύ είσαι ο Γκάσσετ και εγώ ο Στάινλιγκ. Πήγαινε και κάνε όποτε θάς έκανε αυτός όταν έμπαίναε μέσα.

— Ύπήκουσα και μόλις έκανα δυο βήματα :

— Στάσου, μου έφώναξε εν απότομος ο Χώκις. Ήτο όρθιος πλησίον στο τραπέζι.

— Θυμάσαι ότι ο Στάινλιγκ

ἀρχιαιματολόγος καί ἔφερε ἕνα ἄρ-
θρο, μέσο τοῦ τοῦκ καί τὰ χροῖ-
τῆς ἐφευρέσεως.

— Ὁ κ. Στανίγλυν δὲν ἀισθά-
νεται τὸν ἑαυτόν του καλὰ — εἴ-
πεν ὁ ἀρχιαιματολόγος — αὐτὸς
δὲν ὡς ὁ σὺ δὲν αὐτὸν — καὶ
κελλοῦν καὶ τὸν τοῦκ νὰ χρησιμοποι-
ῇ.

— Ἐγὼ, καλὸς, ἀπὸ τῆς ὁ-
δῶκος. Εἰπέτε σὸν κ. Στανίγλυν
ὅτι ἂν ἡ Γράμεικα ἐξαρυγώρησεν
τοῦ τοῦκ δὲν θὰ τὸν ἐξαναστά-
σει.

— Ὅταν ἀπεσυκρύνῃται τῆς ἐ-
παυλεως, ὁ ὁδῶκος ἀρχίσει πάλιν
νὰ ὀμιλῇ.

— Ἐρεῖς, φίλε μου, τοῦ πράγ-
μα ὅσον αὐτὴν τὴν μικρο-
βασίλειαν. Βίβας ὁ πνεύματι
δὲν μὴ ἐμπνέει.

— Ἡ μυστολογία, ἀλλὰ μὴ νεαρό-
κῶρη εἶναι ἐυκόλον ὑποκειμένη,
ὀπισμωποῦ. Καὶ τὴν ὑπόπαι-
σιν, ἀφοῦ ἐνομοῖται πολὺ ἐυσοκλεῦ-
σθαι καὶ πείσῃ γι' αὐτὸ τὸν πατέ-
ρα της. Δὲν ἐγκρίνεται τίς ὅμως
ἀποφασίζῃ ἡ κἀν σὴν ὑπόπαι-
σιν τὴν. Τὴν δὲ πείσῃ καὶ μὴ πῆ-
τὶ εἶδεν ὅταν ἔμειπεν στήν βιβλίο-
θήκην. Μοῦ εἶπεν διὰ τί εἶδεν
τοῦ Στανίγλυν σκεπόμενον καὶ νὰ βάλ-
ῃ ἕνα χρυσοῦ νόμισμα κἀνὰ ἀπὸ
τῆν πατούσῃ του. Τὴν λεπτομέ-
ρεια αὐτὴν τὴν εἶχε ἐξαλαφίρῃ ἡ ἡ-
συχία καὶ ἡ κἀν σὴν ὑπόπαισιν
της. Εἰς τὴν ὑπόπαισιν κατὰ τὴν
τῆς τὴν ἐνεδοχίαν. Αὐτὴ ἡ λεπτο-
μέρεια μου ἔβωκε τὴν ἀρχὴν διὰ

ἀλλοι εἰς αὐτὸ χερί ἐνεγκασ-
ται. Τὸ ἔγκασμα αὐτὸ δὲν ἦτο δυ-
νατὸν νὰ προκληθῇ ἀπὸ ρεῖμα
ἐξαισίου βόλῃ.

— Καί γιὰ νὰ ἀφήσετε τὸν κα-
κοῦργον ἐλευθερὸν; Ἐπληρώσε-
μέν βαρεῖα λύτρα, ἀλλὰ γιὰ
ἐγκλημα τοῦ οὗ ἐχρεώσεις ἡ
κρεμῶνα.

— Αὐτὸ β' β'βαια εἶναι δυνατὸν,
ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποδοχῇ ἡ ἐνοχή
τοῦ ἔγκ. λάβε προφάσιον γὰς
προφύλαξιν σου. Νομίζω δὲ κα-
λύτερα εἶναι νὰ βοηθηθῇ ἡ οἰκο-
γένεια τοῦ Γκάσσο καὶ μερικὸ
πταχὸ ἐπιτιμῶμεν, παρά νὰ ἀ-
παγγελθῇ κατηγορία κατὰ τὸ
βόλοφρον. Ἄλλως τε εἶμαι βέ-
βαιος πὶ δὲν θὰ διακυρῇ τὴν τι-
μιωρίαν.

— Ἡ συνειδήσις τοῦ ἀσφαλε-
δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ ἥσυχον.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς συνει-
δήσεως τοῦ, ἀλλὰ περὶ τοῦ σφετέ-
ρου. Τὸν εἶδατε τὸν σφετέρ τοῦ
Στράνιγκ; Τόπος ἀρχιερειστού.

— Ἄν δὲν ἀποτύχαι, ἀὰ δηλητηρι-
άζῃ τὴν ὑποδομιὸν ζωῆς τοῦ κυρίου
τοῦ.

— Τότε οὗ Στράνιγκ θὰ ἐκεί-
νη καὶ αὐτὸν.

— Ὁ Χάινς ἐκίνησε τὸ κεφάλι.

— Θὰ εἶναι πᾶσι πάλιν μεταξὺ
τῶν κακοῦργων. Ἐγὼ σὺ σχηματι-
ζῶ θὰ δὲν κ' ἀκώρη τὸ σωφρ.

κ.κ. Παλα
 πη αὐτῇ
 τυλιαν.
 «KENT
 κ.κ. Εἰσάγ
 Μπαλάνκο.
 «INTE.
 μ α τ α»
 γραφέας
 Ὁ διάλογ
 σική πετα
 Κοκκίνης
 Ντόρ κ. α

«ΜΑΞΙ
 τοῦ κινημ
 «MONI
 σική τοῦ
 διὰ στὸν
 «ΜΟΣΤ
 κέντρο μὲ
 «KARN
 ῶη καὶ τὸ
 «CHEZ
 τὸν μουσ
 Κυριακῶν
 «ARGE
 παθητικό
 θαυμασιάν
 «CIRO
 κέντρον τῆ
 «FEMI
 σική — η

ἰστοῦν, Σπυριδίου, Γιαννίου. Ἡ
ἐκείνησιν συνεζήτηται μετὰ μεγάλῃ
ΠΙΚΟΝ». «Ἡ Ἀρ ε τ ν ἰ α
γελιδί-Σκαλλιερῖου με μουσική τοῦ
ΑΑ». Ἡ κρέτα με τ ᾶ ἔ λ
Με ζήτην ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ ἐξαίρετον
καὶ συναδελφόν. Χ. Κ. Χαριτοπού
σιν εἰνε χορὸς γένεσιν πνεύμα καὶ ἡ
τῆς γλῶσσης. Παῖζον το ᾤ. Μανρῆς
καὶ οἱ διδὸς Ρίτα Δικτηρίου, Ι
.

* * *

ΚΕΝΤΡΑ

ΙΜ». — Ἐναεῖς μετὴν συμπληθῆ ἡδὸς
ταυταύτων καὶ γνωστὴ γιτῆξ Φωλῶν
ΠΑΡΘΟ». — Τὸ ὅρασι κέντρο με τὴν
ΜΑΡΤΙΝΟΥ, ὑποζήτησι μετὰ ὅρασι
ἐκαστέσιν του.

ΤΡΟΥ». — (Καποδιστρίου). Τὸ γν
τὴν ὅρασι μουσικὴν του.

ΜΕΝ». (Κυρήσης). — Με ἐλκετὶ μο
ν δημοτικὴ γιτῆξ κ. Πύργου.

ΝΟΥΣ (Σκαριανίου 3). Τὸ γαντ
κὸς με κατὰ ἀσχητῆρα. Κάθε Πέμπτην
χορευτὶν σάββα. Ἡ

ΝΤΙΝΑ» (Φιλελλήνων 15). Ἐνα νέο
κέντρον με ἐλκετὶ σάββα
ἀσχητῆρα.

Σ (Βουκουρεστίνου). Τὸ γνωστὸν κοσμ
με ἀποσκευαστὰς ποὺ γλῆνα.

ΑΑ» (Βουκουρεστίνου). Τὸ ἐλκετὸν ν
Μαρῆς με ἐλκετὶ σάββα.

[illegible][illegible]

Το γεννέθλια των

Νοεμβρίου	11	Ρόκελ
»	12	Τζάκκο
»	13	Ρόλαντ
»	14	Ουτάλα
»	15	Λέουλις
»	16	Πάλια
»	17	Μισά

Διευθύνσεις ό

- Γκρέτα Γκάρμπο : Greta tro-Goldwyn-Studios, C.
- Ζωρζ Μπαρετζ : Georg Paramount Studios Hol-
- Τζέαν Μαπέρν : Joan Be-
- Ρόζε Κλέμπετ : Rose Hob-
- sal Pictures, Universal
- Ροζέλ Χούντσον : Roche-
- Radis Pictures, Hollywo

ρε πρὶν λίγο καιρὸ
 γγαστα, ἀλλὰ Γαί-
 ἀντρεμένος μὲ τὴν
 ρε στὴ Ρωσσία τὸ
 ἀση Πίκραρον εἶνε
 νάστέρων
 Τόρρες
 Ὅκι
 Γιάγκ
 σι Κόλμερ
 Σόφ
 βελ Χόμπς
 Αουερ
 —
 στέρων
 —
 Garbo, c/o Me-
 ulver City, Calif.
 e Bancroft, c/o
 ywood, Calif.
 ry, 86 Piccadilly
 —
 art, c/o Univer-
 City, Hot. Cal.
 le Hudson, c/o
 ood, Calif.
 —
 Ε
 Υ
 Ρ
 Ω
 Π
 Η
 —
 19

~~ἰδοῦμε~~ Τὶ θὰ ἰδοῦμε
καὶ ποῦ θὰ γλεντήσωμε

Ἡ στήλη τοῦ σεναρίστα

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ 16 ΧΡΟΝΩΝ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΦΩΝΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ Ή ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Τὴν ὀνόμασσαν «ἡ Σταχτο-πιθυμία εἶναι νὰ
ποῦτα πὺ τραγουδᾷ». Ἀπ' τῆ ντι.

σιά ημέρα - στην άλλη, όπως σ' ένα παραμύθι - έγινε η νέα που πληρώνα-
ται περισσότερο πτόν κόσμο. Κι ο δικός
ή Ντίνα Ντάρ-
μπιν δεν είχε
ακόμη, πολλή
γνωστέ. Τό
δεύτερό της
φίλμ μόλις
τώρα προβάλ-
λεται στο Πα-
ρίσι. Είναι τό
«Η Ντίνα και
τ' α παιδιό
της» Τό πρώ-
τό της φιλμ
ήταν «Τό ρί-
κορτίτσι της
μόδας».

Είχε ένα κο-
ρίτσι γερό,
σβέλτο, με μιό
παιδική αφέ-
λεια στό συμ-
παθητικό της
πρόσωπο.

Η "Έγνια Μάε Νταρμπιν (τό άλλο παλινο θινό της όνομα) γεννήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1922 στο Όυτνι-πεγκ του Καναδά. "Υστερ" από λίγο καιρό οι γονείς της έγκαιτα στάθισαν εις την Καλλι-φώνα.

Εσπεύσαν Η Νίνα Νταρμπιν, ή γνωστή τότες φώνα στο όλο "Αν. ποίος της είνουβερσάνα, σ' μία τελευταία φωτογράφια της.

έμπιστεύεται το στο φιλμ "Έρενα μόδας. Η Ντίν ρισία αυτό το φιλμ 1500 δολάρια τ.

Το φιλμ εις μετ στην Αμερικη κ' εις έγινε γνωστό

≡ Ἡ μουσικὴ σαιζόν

Ο μουσικός λοιπόν, δὲν εἶνε λί-
γοι στὰς «Ἀθήνας. Γι' αὐτὸ, δι-
α τοὺς δίδουσι τοὺς προγράμ-
μους γὰρ τὴν ἐφευρέτη μουσικῆς
συνόλου.

Οἱ «καλὰς πληροφόρητοι»
ἐγγράμματοι δὲ κατηχησθὲν αὖ-
τέ:

Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» — ὅπου τοὶ
«Ὁδῆσι» Ἀθῆνων δίδει τὰς συμ-
φωνικὰς συναυλίας καὶ ὅπου
παίζουν οἱ ὀνομαστοὶ — παρ' ὅ-
λων να γράψωμεν ἐπισημάν-
σαι, ποὺ μετακαλεῖ, δὲ ἐμφα-
νισθῇ ὁ «Ἐλλην μαέστρος» κ. Μη-
τρόπουλος, οὗς διευθύνει τὴν ὀρχή-
στρα. Βὰ διευθύνει πλείονας συμ-
φωνικὰς κοινότητες τῆς οἰκίας τοῦ
συνδυασμένου.

Ἐπειδὴ ταῦτα βὰ φέρη γὰρ
λαοὶ.

Ἐπειδὴ ταῦτα βὰ φέρη γὰρ
Μικραῖοι καὶ σὺν Βοστανῶν, ὅ-
που δὲ παραμυθεῖ οὗς μόνους
μαέστρους, ὅπως λέγεται.

Τὸν κ. Μητρόπουλον, βὰ διαιθε-
ρῇ ὁ Γερμανὸς μαέστρος κ. Εὐ-
γένιος Πόχσλμυ, διευθυντὴς τῆς
ὀρχήστρας τοῦ Ἀμβούργου. Μὴς
ἐκκρίσται συμφωνικὴ συναυλία δὲ

διευθύνει ὁ Πολωνὸς
μαέστρος κ. Βιέρνσκι.

Βὰ διευθύνει τὴν ἐπι-
τήν Χαρδίας τοῦ
Λαζάρου.

Σοῖσται δὲ πλείονας
«Ὀλύμπια» ὁ Βίον
πὺ καὶ ὁ Πασίον.

«Ὁ νομαστικὸς» κ. Ρίβ-
Μισσὸ καὶ ὁ Ρίβ-
Σέργιον Ὀλδῶν.

Παραμυθεῖ τοὺς περιφ-
ηρίοι, Κατέλα, καὶ
τοὺς καὶ αἱ ἰδιώ-
τικὰ καὶ Εὐθύνου.

Πισθῶν, δὲ ὅλ-
κωσούμεν τὴν πε-
ρίεχ. «2 καὶ 3».

Ἐπειδὴ ταῦτα βὰ
τοὺς «Comedien»
οὗς καλῶνται τῶν
ὅς κατὰ τοὺς ἑξα-
ζῶς, ὁ καλλιμω-
στὰς τοῦ κοίμου.

τὴν «Ἀθήνα» δὲ π-
γενοῖα Πέριμης.

Ἐστὶ γὰρ μουσικ-
μνηστὰς ἀριστὰς.

Ὁδῆσι Ἀθῆνων.

«Έτσι άρχι-
σε να παίρνω
μαθή μ α τ α
τ ρ αγουδίσ-
μέ τόν γνω-
στό Ιωάννη
Κασιφλήτη.
Ενν ντε Σεν-
τινάρο, που
είχε τότε άλλοτε
βαρύτεν ο ρ σ
στην Μετρο-
πόλitan.
Ο Ξευκούρο λα
δουλούσε τις
έξαιρε τι κές
γάρες της γα
θήςρας του,
σποράνιο από
τις σπάνιες.
Λέγει δέ ότι
η νεαρήΜπία
δ νήν καλ-
λίτερη από
τη ν Γκρέις
Μουρί και την
Ζαννέττα Μακ
Ντόλαντ.
Μία μέρα
την βάζει και
τραγουδεί γω
ς της θούμα σε

οδηγούσαν κι ο σταμά- του Λος «Αντίθε- λες. Κι' ή άγ- γωστή φωνή που ή γνώστη ή συγκαίνει τον Σ. Ρότσερς ά- άπνευστε ρ ο ή της Γιουνιβέρ- σιας Φίλιπ- ιας ή τις με- μελότερες φωνές ή

«Ο Ρότσερς κάλεσε την Ντι- σάνα στο Χόλλυ- λουντ και ή- λυνε πρώτο ρόλο ή κορίτσια της ά για να γυ- νίσει πηρε μισή ή ή έβριζαν ά- αλή επιβουζία ή και το όνομα ό παντού.

* Ο Γιάννης Κοκκινός είναι παντρεμένος με τη Θάλα Πέτ.
 1899. Το αληθινό όνομα
 * Ο Ίδαν Πετροβίτς γεννήθηκε στη Ρωσία το 1899.
 * Το αληθινό όνομα της Μαίης Πίκαροντ είναι Γαλιάντα Σμιθ.

καὶ μιὰ ἢ δύο
Τὰ γεννέθλια τῶν ἀστέρων

«...στον απο- καταστατικό αποσπασμα- τισμό της Κρήτης ως βιολογικά αρσενικά πιαστή- ρα»	Νοεμβρίου 11	Ράκελ Τόρες
«Επίσης θα έμ- πει "Ιτοκόκι" Αλφονζίνης, Μπα- λάνας και Φράγγ-	» 12	Τζάνκο "Οκί"
	» 13	Ρόλαντ Γιάγκ
	» 14	Θούλλια Κόλλιερ
	» 15	Λέουσι Στόν
	» 16	Πάβλιουελ Χέρμπερτ
	» 17	Μισά "Άσερ"

ου.
ου εἶναι, ν' ἄ-

Διευθύνσεις σιτηρών

— Γκρέτα Γκάρμπο: Greta Garbo, c/o Metro Goldwyn Studios, Culver City, Calif.
— Ζωρζ Μπανκρόφτ: George Bancroft, c/o Paramount Studios Hollywoodwood, Calif.
— Τζωάν Μπέρι: Joan Berry, 86 Piccadilly, London, W. 1.
— Ρόζ Χόμπατ: Rose Hobart, c/o Universal Pictures, Universal City, Hol. Cal.
— Ροσέλι Χούντον: Rochelle Hudson, c/o Radio Pictures, Hollywood, Calif.

Е
У
Р
Ω
П
Н
—
19

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΠΙΝΕΙΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΗΤΟΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΤΟΥ Κ. Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Έκει κατά την παραλία του Πασσαλιμανίου, πρὸ καὶ βράδυ ἔδω καὶ εἰκοσι χρόνια, διεξήγετο ὁ γρίος πετροπόλεμος. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συνηθισμένου κατὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα πετροπολέμου ὁ ὁποῖος διεξήγετο ἀπὸ συνοικιακὰς ἀμάδας νέων ποὺ διεκδικοῦσαν τὰ προτεῖα τῆς ἀντιφώσεως μεταξὺ των, ἀλλὰ περὶ ἐπιθέσεως παιδῶν καὶ τοῦ ἀρχιμωτέρου καὶ ἀνθεστήρου τύπου τοῦ Πειραιῶς, τοῦ Στραβοσουλιά. Ἡ τοῦ παιδιοῦ τῆς μαμῆς καὶ περὶ γενναίας ἀντιπρόθεσας τοῦ. Τὶ ἦτο ὁ στραβοσουλιά; Μὰ σὰς εἶπαμε. "Ἐνα ἀνθρώπινον τέρας! "Ἐνα ἐκτρώμα τῆς φύσεως! "Κοντὰ δούνατος καὶ ἀπελπιστικὰ κομπούρης, ἀλλοθίωρος δὲ σὰ μάτια καὶ ψευδὸς στήν γλῶσσαν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλαττωματὰ τοῦ εἴχανε καὶ τὸν Στραβοσουλιά φοβερὰ μυσθάρωρον. Πέρανε πάλαι σὺ νέους εὐσταλεῖς καὶ κομψοὺς καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐρίωνε μὲ τὰ ἀλλοθίωρα μάτια τοῦ βλαμμάτος λύσης ψυθούριε:

"Ἀτιμὴν γενιά! Ἐθέλετε αὐτῇμα ὅλοι! Εἰσατέ... ἀχρηστοί. Στὸ διάβολο...

Πῶς περὰ ὅμα εὗρισκε παῖδιὰ τὰ ἐπύρηνει καὶ τὰ ἔδερναι δὲν γινώσκουσε.

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ αὐτοῦ εἶχε γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ κόσμον καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ παιδοπούλα στὰ ὅποια προτὸ ὁ Στραβοσουλιάς ἐκδηλοῦσε τὰ ἐθρικά αἰσθηματὰ τοῦ τὸν προνοκοῦσαν κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον.

Τὸν παρανοήσαντες στὶς γωνίες τοῦ Πασσαλιμανίου καὶ περὶ μὲν βῆλ ἀπὸ τὴν ὑπόγειαν κατοικία τοῦ ποὺ ζοῦσε μὲ τὴν γρηῃ μάννα του.

Μάλιστα ἐμφανίζονταν στὴ μέση τοῦ δρόμου ὁ Στραβοσουλιάς σέρνοντας τὸ ἄλλο σαρκίνον τοῦ ἡκούτου πραγματικὸς καταγιγμὸς φαῖναι.

—Στραβοσουλιά!

—Σκυλομοῖρη!

Ὁ Στραβοσουλιάς ἀφορμῇ ἐ-γύρευε καὶ ἀμέσως βέβαιον ἀπὸ τὴς τοῖπες τοῦ πέτρης τῆς ὁποῖας εἶχε κρεζέρεβον καὶ τὴς ἐξεσπιν-δόνιζε πρὸς τὴς κατευθύνσεις ἀπὸ τὴς ὁποῖας προήρχοντο οἱ φα-νές. "Ἐννοῦσε πὸς κομμάτι ἀπὸ τὴς ρυγινόμενες ἀπὸ τὸν Στραβο-σουλιά πέτρης δὲν ἐπὶ γινώσκον τὸν προορισμὸν τοῦ. Ἀντιθέτως πῇ ἀν-ανέει πὸς πέτρης καὶ παρὰ τὸ αὐτὸς πέτρης τοῦ καὶ σπάζανε διχὲ ὀλί-γα τράμα.

Οἱ οἰκογένειες ποὺ καθύπου-σαν στὰ σπιτάκια τοῦ Πασσαλι-μανίου εἶχανε ὅλας τὰς συνεπείας τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Στραβοσου-λιά καὶ γι' αὐτὸ ξεύροντας τὴς ὥρας ποὺ παύσαντες ἀπ' αὐτὰ ἐπαισιόχουν ἐν κλεισίον τὰ παρα-θυράκια τοῦ.

—Θὰ περῶν —ἔλεγον— ὁ Στραβοσουλιάς καὶ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

Καὶ πράγματι, χαλνοῦσε γιὰ δι-χὴ μόνον οἱ πισπιρτικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι εὐχαριστιότατοι νὰ βλέπουν τὸ τέρας ποὺ ἄλλοι πη-γαίνανε οἱ πέτρης τοῦ λόγῳ τῆς ἀλλοθιότητος τοῦ.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι πολλὰς ἀπὸ τὴς πέτρης ποὺ ρίχνοντο εἰς τὸν δόμον τοῦ Στραβοσουλιά τὸν εὗ-ρισκαν στὰ κεφάλια καὶ στὰ ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ καὶ τὸν καταστρεμμάτων. Κα-θημερινοὶ ὁ Στραβοσουλιάς δι-ετηρεῖ κρατερὰν τὴν μάχη καὶ δὲν ὑπεχώρει παρὰ μόνον ὅταν ἐπὶνεβάναν τὰ ἀστυνομικὰ δαγνα-νὰ τὰ ὅποια πάντοτε τὸν μετέφε-ραν στὴν μητέρα τοῦ ἡ ὁποῖα ἐ-πὶμελεῖτο τῆς ἐπιδόσεως τῶν τραυ-μάτων του.

Ἀπὸ τοὺς διαρκεῖς πετροπολέ-μους τοὺς ὁποῖους διεξήγαγε ὁ Στραβοσουλιάς πάντοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἔφεραν ἐννοικιαστή-ριας. Τὴν εἶχε μαντιλοδεμένην καὶ στήν φάσσα τοῦ εἶχε ἐπικολ-λημένα ταῖορτα.

Τὴν χειρότερα νεῖλα τὴν ἔπα-θε κατὰ τὸν τελευταῖον χρόνον τῆς ζωῆς τοῦ πρὸ ἐπιτάσεως. Μία ὁ-

μῆδα ἀπὸ τετραπέρατα Πειραιω-τόπουλα ἀπεφάσαντο νὰ πασαί-ψουν μαζὺ τοῦ. Τοῦ ἔστησαν λει-πὸν μίαν ἐξυπνοτάτη παγίδα. Ὁ Στραβοσουλιάς τὸ βράδυ ἀμέ-σως οἱ οἱ μικροὶ δικάει τοῦ εἶχαν ἀποσπῆρῃ στὰ σπῆτια των, πῆγε στὸ συνηθισμένον τοῦ μπασκὰ-λικο «γὰ νὰ κοπαιήσῃ τὸ κα-τοσταράκι του...». Σὰν βῆκε ἐξω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἦτο τελείως ἀ-μέμνητος καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἀ-κρίβειαν. Ἐκεῖνῃ ἀκρίβειαν τὴν στ' ἡ-μῖν ἕνας πταιρικός τὸν πληρία-σε καὶ καθὼς ὁ Στραβοσουλιάς ἦταν κοιντοῦλης ἐδέχθη κτύπη-μα μὲ τὴ γροθία τοῦ στὸ στήθος λέγοντάς του:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νίκος καὶ ἡλ-θὰ νὰ σοὺ λάβω τὸν λόγον γιὰ τὸ ποὺς κινῆσαις ἐδῶ στὴ γειτονί-α!

—Τί; Πῶς; ἐπὶ μὲν ὁ Στρα-βοσουλιάς.

Ἐνῶς ἄλλος τότε μὲ τὰ χεῖρας τοῦ περιεπύχθη τὰ δύο ἀδύνατα πῶδια τοῦ Στραβοσουλιά καὶ αὐ-τὸς αὐθαίρε ἐπείσε κατὰ.

Κάποιος τρίτος τότε ἐνίστασε τοὺς δύο ἄλλους καὶ καθὼς τὸν ἐρίωνε ριγμένο κατὰ καὶ δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ σηκωθῇ τοῦ ἐξήτησαν ῥιγτὴν καὶ κατηγορηματικὴν ὑπό-σχεσιν.

—Θὰ τὸ ἐνακακῶναι;

Ὁ Στραβοσουλιάς ἐν ἀρχῇ ἐ-μωγγικρὸν ἀπὸ τὴν λύσαν ποὺ εἶχανε δὴ τὸν ἐξευτελιόμην ποὺ ὤ-φιστο. Ἐπεχείρησε μάλιστα νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τὸ πλακοστρώμα ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρεσε.

Οἱ κινεῖται τοῦ βίους ἐπὶ ἀνέλα-βαν τὴν ἐξίσωσιν των:

—Θὰ τὸ ματακάνα;

Ἀφοῦ ἐτίναξε τὰ πόδια τοῦ ὁ Στραβοσουλιάς καὶ ἀφοῦ ἀντι-πύχθη ἐπεχείρησε νὰ δαγκώσῃ ἐνα ἀπὸ τὰ ἐξὴ χεῖρα τοῦ τὸν κρατοῦσαν ἰσχυρὰ ἀναγκάστηκε καὶ ἀμολογήσῃ τὴν ἦταν του.

—Δὲν τὸ ἐνακακῶναι ρέ... τοὺς εἶπε.

—Τί ἔκανε λέει; τὸν ρώτησαν οἱ μικροί. Ἀκόμα μὰς βρίζεις;

Θὰ πῆς καὶ ἡμῶν...

Μὲ τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦς τοῦ ἐφύσαν λίγο καὶ τὸν λαμὶ λέγοντάς του:

—Σὲ πνίγωμεν ἀν ἀνιήθης.

Ὁ Στραβοσουλιάς περὶ στή-πῶς δὲ δυσκολοτάτῃ θέσῃ. Κα-τάλαβε πῇ δὲ ἦταν ὑπεχέ-ριος τῶν τριῶν πταιρικών. Ἐ-θεώρησε λοιπὸν τὴν ἀπειλὴν πραγ-ματοποιήσαν καὶ γι' αὐτὸ ἀπῆλ-θον τὴν φράσιν αὐτὴν δεῖλὰ, ἀλ-λὰ καὶ ἐκτετακτικὰ.

—Ἡμῶν παῖδιὰ. Μὴ μὲ βα-σανίζετε.

Ὡς ἐκ αὐτῆς φρουρῇ οἱ φρουροὶ τὸν ἀφῆσαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν διὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Τὴν σκηνὴν ὁμοῦ τῆς αἰμαλα-σίας παρηκολούθησαν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ἐξερράγησαν ἐν ἀποδοκι-μασίᾳ τοῦ σὲ χλευασμοὺς τοῦ Στραβοσουλιά.

Αὐτὸς δρῶς πλὴν ἀπεθιρῶ-θη. Ἀρχῶν νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ ἀπειλῇ τὸ σῆμψιν. Ἀρπάξε μίαν καρέκλα ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον τοῦ μαγαζιῶ καὶ ἐξώλως ἐτράπη πρὸς τὸ σκατίνον σοκάκι κραυγὰ-ζων.

—Ἀπόμὲ θὰ σκοτώσω! Ἀλλοί-μονο ὁποῖος βρεθῇ μπροστὰ μου. Τρέχον δῶδε-κεῖθε δὲν κατὰ-θῶκε νὰ συναντήσῃ κανένα ὅ-πῃ τὸν δλοῖ ὅσοι τὸν περῶσαν εἰ-χαν κρυφθῇ κατὰ στὶς γωνίες. Λέγονται ὅτι δὴλ τὴ νύκτα ἐκεῖ-νῃ δὲν κοιμήθηκεν ἀπὸ τὴ φοβῶ-κα τοῦ γιὰ τὸν δεινὸν ἐξευτελι-σμόν ποὺ τοῦ κάνανε τὰ παιδά-κια. Κάθησε στὸ ἀπάνω οὐκαῖ-πάτι τοῦ ὑπογείου τοῦ καὶ ἐ-πέρασαν ἀπὸ γενεῆς δεκατρεῖς-ρες ὅλον τὸν κόσμον.

Δὲν εἶπαμε μέσα σ' ὅλα αὐτὰ πῶς γινώμῃ καὶ πῶς ἰδέα εἶχε γιὰ τὴς γυναῖκες ὁ Στραβοσουλιάς. Ἐλέγετο καὶ ὑπεστηρίζετο μὲ βε-βαιότητα ὅτι ποτὲ, ἀφ' ὅτου γιν-νῆθηκεν δὲν εἶχε γινώριση ἀπὸ κοντὰ τὴν γυναῖκα. Τὸ πράγμα εἶναι ἐδλονοφανές λόγω τῆς δι-σφορίας τοῦ. Ὅσοις τοῦ ἀνέ-φεραν ὀνόματα γυναικῶν ὡς εἰ-

FELIX CARR

ΑΠΟΨΕ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

13ον

Κί' ἡ ὥρα περνοῦσε, χωρὶς νὰ ἀλλάσῃ τίποτε. Μόνον ἡ βροχὴ τοῦ νεροῦ ποὺ ἔπρεπε ἀκούει καὶ τῆς ἀστυνομίας, ἀκούσε νὰ τὸ ἀ-παντᾷ, μὲ τὰ ἴδια σινηματὰ, κείνος ποὺ ἦταν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέ-ρος τοῦ τοῦχου.

—Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ ἔλεγε... Εἰ-μεθα ἐδῶ... ἔχουμε μπλοκάει τὸ σῆμα καὶ παρακολουθοῦμε τὰ συμβαίνοντα. Δὲν θὰ διαφύγῃ κανένας.

—Γλῆγορα, ἀπήντησε ὁ Νταϊ-ῆς. Γιατὶ δὲν ξέρω, πὺ θὰ κά-μουν τώρα οἱ ληστές.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἱσπετέκτορ, ἀπήντησε ὁ ἄλλος, μὲ ἕνα νέο συν-θηματικὸ κτύπημα. ἔχουμε τοὺς ἀνθρώπους μας, μὲς στὴ συλμα-ρία. Πολλοὶ βρισκόμαστε μέσα στὸ οἶκον καὶ ἐπικοινωνοῦμε μὲ μίαν ὑπόνομο, ποὺ ἡ ἐξέδοξ τῆς βρισκεται ἀσφαλές μέρος.

Αὐτὸ ἔδωσε θάρρος στὸ Νταϊ-ῆς. Ἐπείτα, τῆ συνθηματικῇ συνιμάτῃ καὶ ὁ εὐροκόμενος στὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοῦχου, δὲν ἀκούστηκε πᾶ.

Ὁ Νταϊῆς, ἔναι ἕνα ταγέ-ρο, κτύπησε γύρω του καὶ ὅτι εἶ-δε, τὸν ἔκοψε νὰ μεῖνῃ στὴ θέ-ση ποὺ ἦταν. Ἀσφαλὲς τὸ κέντρο τοῦ ποταμῶτος ὑποχωροῦσε καὶ οἱ ληστές περὶ μὲν νὰ βρεθῇ ἐ-κεῖ, γιὰ νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ κεί-μῃ, ἀφοῦ μῆτε πόρτα, οὔτε πα-ράθυρο ὄντηγε.

Ἐν τῷ μετὰ, ὁ Πράνσιος Δράκος, ἀφοῦ εἶχε κατορθώσει νὰ πῆρῃ στὰ χεῖρα τοῦ τὸν ἀστυ-νομικὸ, προέβηκε εἰς τὴς τελευ-ταῖες ἐνέργειες.

Συνελάμβανε ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχαν ἀναμικθῇ στὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὰ ἐστῆλε στὸν ἄλλο κόσμον, μὲ τὸν τρόπο τοῦ, χωρὶς νὰ φαί-νεται ὅτι εἶχε ἐναντίον τὸν ἀσκη-θῇ βία.

Ἐπὶ μὲν τὰ μεσάνυχτα εἶχαν ἀποκατεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα καὶ ἡ ἐφημερίδα ἐ-γγρασαν διαρκῶς, θὰ τὰς ἐξα-φάνισαν ποὺ προηγουμένως τὸν φῶ-νον καὶ ἐπερίπταν τὴν ἐδῶν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν μποροῦ-

σαν τοῦ αὐτοῦ γελοῦσε σαρκαστι-κὰ καὶ ἔλεγε:

—Τί θὰ πῇ γυναικες; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ ὄντα; Μὴν πᾶσι καὶ εἶ-νε ζῶα καὶ δὲν τὰ ξέρουν...

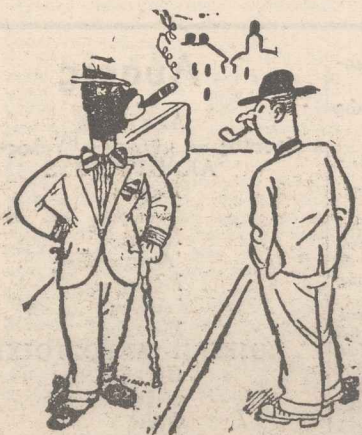
Ὁ Στραβοσουλιάς πῇ θανε μισάντας τὴν ζωὴν γιὰ τὸν εἶχε ἀδικήσῃ: τόσο...

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν ἀποκα-τεστῇ τὸν κόσμον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμικθέντας σ' αὐτὴ τὴν φουλοῖα

Η ΣΑΒΑΝΤΡΑ ΚΑΙ

Οί χρυσοί γάμοι

—Δέν δουλεύεις σήμερα, Σάμπο; ρωτάει τόν μαύρο υπηρέτη του, ο κύριος του.

—Όχι, κύριε, απήντησεν ο Σάμπο, γιορτάζω τούς χρυσούς μου γάμους.

—Ωστε είσαι πενήντα χρόνια παντρεμένος;

—Ναί, κύριε.

—Καλά και πού είνε η γυναίκα σου; δέν γιορτάζει και αυτή μαζί σου;

—Η τωρινή μου γυναίκα κύριε, δέν έχει νά κάνει με την γιορτή μου, διότι αυτής είνε ο τέτατος χρόνος παντρειάς.

Επαγγελματικές καντάδες

Μου τ'άφησες...τά σκότια μου μου τάχεις πιά...μαυρίσει και σού...τά ψήνεις μ' άλλονε και...φουρνός μην κα-
[πνίση!]
Ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ

Σφαγεία είν' τ'μάτια σου και όταν με κυτάζουνε ωσάν τ' άθωο πρόβατο κοπέλλα μου, με...σφα-
[ζούνε!]
Ο ΧΑΣΑΠΗΣ

Είνε σκυλί ή πεθερά κι' άπάνω στο θυμό της λυσσάει άμέσως στά γερά και τρώει τόν γαμπρό της.

Ο ΜΠΟΓΙΑΣ

□ □ □

Κριτική

(Πρεμιέρας)

Γρέις θεαταί χαλίζοντα και δύο...χασμουριώντα δυό πλαστοί μου ξύνονται και οί λοιποί...κοιμώνται.
Ο ΦΑΛΜΙΕΡΟΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΑΝΑΔΩΝ

—Έμένα ο άντρας μου με άπει-
λούσε ότι θά με σκότωνε άν μάθαι-
νε πώς τόν άπατούσα.

—Και όταν τό έμαθε;

—Δέν θέλησε νά τό πιστέψη.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΠΑΤΕΣ

—Η κυρία στην υπηρέτρια.—Λοι-
πόν Μαρία όπως είπαμε. Θά βάλλης
τήν καλή σου ποδιά μόλις έρθουν οί
καλεσμένοι.

—Μάλιστα κυρία.

—Και μην ξεχνάς νά βάλλης κάθε
τόσο τό ζυγνητήρι νά χτυπά γιά νά
μή νομίσουν πώς δέν έχουμε τηλέ-
φωνο.

ΜΑΓΚΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ «ΕΥΡΩΠΗΣ»

Τζογές και Κατινάκι άλληλογραφούν λιγάκι

[Τό Κατινάκι, πού όσο πάει μοντερνίζει
'Απ' τόν Τζογέ ζητάει...«τσιγάρο νά καπνίσω»
Μά ο Τζογές απεύθει άμέσως ν' άπαντήση
και...τ'ής τ'ό κ'άβει πριν ακόμα τό καπνίσω!].

—Αγαπημένο μου Τζογέ,
με τό κοστούμι τό ριγέ,
πού από χρόνια ξέρεις τό γουστάρω.
Θέλω σταράτα νά μου πής
άν είναι τάχατες ντροπής
τό νά...καπνίσω μιά γυνή τσιγάρο!
Στό λέω αυτό, γιατί έπειδής
όπου γυρίσης και νά δής,
νά τό φουμάρω νά μάμάνισης κοπελ-
(λουδες.

—Η μόδα βλέπεις τό άπαιτεί
και ή εξέλιξις ζητεί
νά γίνουν όλες στο τσιγάρο...θ ε ρ ι α -
(κ λ ο υ δ ε ς !

Τώρα αλλάξαν τά μυαλά,
μοντέρνα...είναι πιά καλά
και ή «σκουριά» πού είχαν τά παλιά μας
(ήθη

Πάει...στού διακόλου την ευχή,
και ή...παλιή ή έποχή,
ήταν...καπνός, μωρέ Τζογέ μου και...δ ι ε -
(λ υ θ η !

Τώρα ή γυναίκα δέν μπορεί,
θέλει τόν κόσμο νά χαρή
και τού άντρός όλα τά...«χούγια» γιά νά
(μυρορέση νά τά πάρη

Κάνει ή δόλια πώς και πώς,
κι' άφού είν' μοντέρνα συνεπώς
θέ νά καπνίσω, γιά νά δούμε τό «τί καπνό
(φουμάρει!

—Όσο γιά με τ'όμολογώ,
μάθε τουλάχιστο πώς εγώ,
εις τις...«παλιές άρχές μας» θέ νά σκάσω
(ένα χαστούκι.

—Ναί! άν μου πής εσύ, καλέ,
θά αγοράσω...ν α ρ γ ι λ έ,
νά έχω «γιά τό σπίτι»...και «γιά έξω» ένα
(τσιμπούκι!...

Στό στόμα όταν σε φιλώ,
πέσ' μου, γιατί παρακαλώ
νά σκάω άπ' την «μπόχα» τού τσιγάρου και
(νά παθαίνω πάντα νίλα;

Κατάλαβες; Στό έξηγώ,
όταν καπνίζω και εγώ
δεκάρα τότε δέ θά δίνω άν μου μυρίσης
(...τ σ ι γ α ρ ί λ α !

Σκέψου τα τώρα όλα αυτά,
πώς ζούμε στο «τριανταεφτά»
και άφησέ με νά καπνίζω στο δρόμο άβέρ-
(τα νέτα σκέτα,

Γρήγορα σε παρακαλώ,
και στείλε μου γιά τό καλό
εις τά γραφεία της «Ευρώπης» πέντ' έξη
(σ έ ρ τ ι κ α...πακέττα!

Ρέ Κατινάκι, είσαι καλά,
Τί έχεις πάθει στά μυαλά;
Μόλις τό γράμμα σου έπήρα, σου τό όρκι-
(μαι άπόρησα!

Στά λογικά σου είσαι; Πές,
τί είναι τούτες οί ντροπές,
πού μου ζητάς νά σου έπιτρέψω νά καταντή-
(σης φουμαδώρισα;

Βλέπεις τις κάργιες δηλαδή,
πού εις τού...«Ζώναρς» τό...ταρδι
και στ' άλλα τά υπαιθρία...τοιούτου είδους
(έν τευ κ τ ή ρ ι α

Καπνίζουν όλες τώρα πια,
λές κι' είμαστε στην άραπιά;
Ρέ κόσμε, κύττα, κύττα και...«ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
(ΚΑΠΝΙΣΤΗΡΙΑ!».

—Έμένα, ξέρε το καλά,
δέν μου αλλάξαν τά μυαλά
πώς θέλεις τά μοντέρνα σου, τά «χούγια»
(έγώ νά πάρω;

Πέσ' με εσύ υπερβολικό,
ή πέσ' με όπισθοδρομικό...
—Η μάννα μου όταν μ' έκανε δέν κάπνιζε τσι-
(γάρω!

—Εγώ αυτό καθ' έαυτό,
δέν θέλω νά ρεζηλευτώ.
Θες δηλαδή Κατινάκι μου νά μου την κάνης
(τή λαχτάρα;

Σ' έφημερίδες με κλισέ,
νά δώ μιά μέρα και εσέ,
μαζί με τόν Ξερόπουλο νά ρεκλαμάρετε τσι-
(γάρω;

Με πihres τάχα γιά χαζό;
Θά σου τό λέω όσο ζώ
πώς τό τσιγάρο στη γυναίκα είναισυνήθειο
(παράτερο.

Τά παραμύθια μην άκούς,
και τούς σαχλους τούς...«κοσμικούς»
πού λέν πώς έτσι θέλει ή μόδα και «κολοκού-
(θια εις τό πάτερο!».

Μάθε λοιπόν πώς τη γυνή,
έκ γενετής την συγκινεί
κι' άπ' την πολλή τη γλύκα παθαίνει άνατρι-
(χίλα

—Όταν ο άντρας πού φιλεί
είναι σερέτικος πολύ
κι' όταν μ ο σ κ ο β ο λ ά ε ι στο στόμα
(...τ σ ι γ α ρ ί λ α !

Βάλ' τα λοιπόν στο νου σου αυτά,
«κι' άν ζούμε στο τριανταεφτά»
μιά ύπόδειξις ύστάτη σου όφείλω,
ότι, άν καπνίσης, μυριστώ
στ' έρκίζουμαι, μά τό Χριστό,
όπου σε βρώ θά σε ταράξω εις τό ξύλο!

Μικροπράματα

—Κύριε, εκάματε λάθος, τό
γκαράς είνε δίπλα

Ο Έρως

—Αφού ο Έρως «είν' στραβός»
[σ' όλα τά πράγματα
και... «χρόνια δέν κυτ-
[τ ά] γιατί δέν βλέπει
και κάνει... σ τ ρ α β ά μ α -
[τ ι α] στά γεράματα
πώς βλέπει ο άφιλότημος τήν.....
Ι τ σ έ π η ;

□ □ □

Διαρρήχτρα!

Σ' αγάπησα, την έπαθα
και σε μικρό διάστημα
μωρή σιγανοπαπαδιά
δ ι α ρ ρ η ξ ε ς... τό στήθος μου
τό πήρες γιά κατάστημα
κι' έκλειψες... μιά κ α ρ δ ι ά !
ΤΖ-Σ

□ □ □

Ελα

—Ελα νά γίνουμε κι' οί δύο μας
[πουλιά
Κι' άγκαλιασμένα σαν θά φτά-
[σουμε στα σύννεφα έπάνω
Θά άμολήσουμε και μία... κου-
[τ σου λ ι ά
στον ψεύτη τόν παληόκοσμο, αύ-
[τόν τόν τσαρλατάνο!
ΕΓΩ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

—Ποιά είνε αυτή ή παρδαλή κυ-
ρία;
—Είνε ή γυναίκα μου.
—Ο συγγνώμη, έκανα λάθος.
—Όχι σεις! Εγώ έκανα τό ά-
συγγνώμη λάθος

ΘΑΥΜΑΣΙΟ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Χμ! Χμ! Τά
πράγματα είνε λίγο σοβάρα. Έχετε
έναν όγκο πώς τό μέρος της καρ-
διάς.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ.—Ναί...είναι τό
πορτοφόλι μου!

ΕΝΑΕΙΣΙΣ

—Ωστε δεσποινίς μαντεύσατε ότι
σκοπεύω νά σας ζητήσω εις γάμον!
Και πώς τό καταλάβετε;
—Μά...άφού άργίσατε ήδη νά μ'
ένευέται την μητέρα μου!

Ο ΣΩΦΗΡ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΑΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΣΤΟ ΜΗΧΑΝΙΚΟ ΤΟΥ ΘΗ-
ΡΙΟΥ :

—Δέν έχω θενζίνη πλέον. Κατεβήτε νά σπρώ-
ξετε τό άμάξι.

—Μπορώ, αλλά δέν μπορώ νά έγκαταλείψω
τήν θέσι μου.

